Alliberi

QUADERNS DELS TREBALLADORS DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIA

Edita: STE País Valencià. Director: Jaume Muñoz. **Alacant:** Orense, 3, E. Dcha. 03003 Alacant. Tel. 22 80 88. **Castelló:** Pl. País Valencià, 8, 3.º 12002 Castelló. Tel. 20 68 27. **València:** Gascó Oliag, 8, A, 10. 46010 València. Tel. 361 52 16. **Administració, redacció i publicitat:** Gascó Oliag, 8, A, 10. València. Tele. 361 52 16. **Imprimeix:** bc artes gráficas. Cambrils, 8. Tel. 365 04 50. **Depòsit legal:** 1.464-1981.

ÈPOCA III NÚMERO 55 OCTUBRE 1988

PONÈNCIES IV CONGRÉS

ste
PAÍS VALENCIÀ
IIII

VALÈNCIA,

28 d'octubre - 1 novembre 1988

NÚMERO EXTRAORDINARI

Fa ara un any es realitzaren les primeres eleccions sindicals per al sector públic de l'ensenyament. Els seus resultats ens han reafirmat, tant a nivell de País Valencià com a nivell estatal, en el nostre model de sindicalisme autònom i progressista.

És des de l'indiscutible procés de consolidació sindical que ara estem vivint des de on hem valorat la conveniència de fer una reflexió sobre els nostres estatuts i sobre el nostre programa d'acció sindical en els termes en què el concretàrem en les passades eleccions sindicals, tot i concretant alguns aspectes o introduint temes com el de l'ensenyament privat, que com és lògic no se explicitaven en el programa electoral destinat al sector de pública.

D'altra banda, també és necessària una reflexió sobre la política educativa del PSOE, que continue la que fa uns anys, immediatament després de la seua arribada al poder, férem a partir del programa electoral amb el qual accediren al govern.

Malgrat no existir documentació escrita, caldrà encetar dintre el congrés un debat cada dia més inajornable sobre les Juntes de Personal, que haurem d'emmarcar en el contexte de la situació global en què està desenvolupantse tot allò relacionat amb la negociació col·lectiva i la dinàmica de les nostres relacions amb l'Administració.

Les mobilitzacions del curs passat, tot i que no es tracten de forma explícita en aquest congrés, estan ben presents en temes com els referits al paper de les assemblees o la nostra característica de sindicat nacional. Temes que no qüestionen en cap moment les nostres senyes d'identitat, sinó tot el contrari: La nostra reafirmació en elles.

Fem una crida a la participació a tots els afiliats i afiliades per a que participen en aquest IV Congrés del STEPV, assistint a les assemblees, debatint les ponències i elaborant esmenes i resolucions. Per la nostra consolidació, que és la consolidació del sindicalisme autònom i progressista.

ASSEMBLEES PREPARATÒRIES DEL IV CONGRÉS DEL STE-PV

UNIÓ INTERCOMARCAL D'ALACANT

Privada: Assemblees comarcals en Alcoi, Alacant i Elx.
Alacantí, 13 i 18 d'octubre, 6.30 h., seu sindicat, Alacant.
Vega Baja, 11 i 19 d'octubre, 6 h., CP Algorfa.
Baix Vinalopó, 11 i 18 d'octubre, 6 h., CP Blasco Ibáñez, Elx.
Marina Baixa, 11 i 19 d'octubre, 6 h., CP Secanet, la Vila Joiosa.
Marina Alta, 4 i 20 d'octubre, 6 h., CP Vessanes, Dénia.
Alcoià-Comtat, 10 i 24 d'octubre, 6 h., CP Miguel Hernández, Alcoi.
Valls Vinalopó, 11 i 19 d'octubre, 6 h., CP Sánchez Albornoz, Novelda.
EE MM, 13 d'octubre, 6.30 vesprada, a la seu del sindicat.

UNIÓ INTERCOMARCAL DE VALÈNCIA

La Costera, 10 d'octubre, 6 h., CP Carles Salvador, Barxeta.
Los Serranos, 10 d'octubre, 5.30 h., CP Ramón Laporta, Tuéjar.
Les Riberes, 4 i 18 d'octubre, 6 h., seu sindicat, C/ Santa Teresa, 2-4, Alzira.
La Safor, 6 d'octubre, 5.30 h., CP Roís de Corella, Gandia.
Camp de Túria, 6 i 20 d'octubre, 5.30 h., CP Alonso Latorre, Vilamarxant.
Camp de Morvedre, 6 i 19 d'octubre, 5.30 h., CP Baladre, Port de Sagunt.
Vall d'Albaida, 6 i 20 d'octubre, 5.30 h., CP Bonavista, Ontinyent.
Horta Nord, 13 i 24, 6 h., seu sindicat, València.
València Ciutat, 5 i 19 d'octubre, 6 h., seu sindicat, València.
Horta Sud, 11 i 20 d'octubre, 6 h., seu sindicat, València.
Valle de Ayora, poseu-se en contacte amb José Manuel, CP Isidro Girant, Plana Utiel.
Foia de Bunyol, 13 i 21 d'octubre, seu sindicat, València.

UNIÓ INTERCOMARCAL DE CASTELLÓ

Baix Maestrat, 10 d'octubre, 6.30 h., CP L'Assumpció, Vinaròs.
Plana Alta, 10 d'octubre, a les 6.30 h., IFP Grapa, Castelló.
Plana Baixa, 13 d'octubre, a les 6.30 h., Escola La Moleta, la Vall d'Uixò.

PROPOSTA DE REGLAMENT DEL IV CONGRÉS

Art. 1. El período de debate del congreso comenzará desde el mismo momento de publicación de las ponencias y de ellas se dará difusión al conjunto de los afiliados-as.

Art. 2. El orden del día será el siguiente:

— Aprobación del presente reglamento.

— Ponencia de modelo sindical: Estatutos.

— Ponencia de acción sindical.

— Ponencia de política educativa.

— Ponencia «El STEPV y el marco autonómico».

Art. 3. El debate se realizará por comarcas. Se publicarán todas aquellas presentadas hasta el 15 de octubre y se admitirán en una segunda fase hasta 24 horas antes de la apertura del Congreso. Corresponde a estas reuniones comarcales los criterios de adscripción de delegados, así como su elección, garantizándose la presencia de todos los sectores.

Art. 4. Todo afiliado que lo desee tendrá derecho a presentar una propuesta de tendencia, para lo cual el Secretariat Nacional garantizará la publicidad y difusión de la misma, convocando reuniones abiertas, de afiliados-as si así es solicitado. La tendencia quedará automáticamente reconocida si:

— Es suscrita por el 1% de afiliados-as.

— Es asumida mayoritariamente por alguna de las uniones comarcales.

— Es suscrita por el 20% de miembros del Secretariat Nacional.

Art. 5. Todos los afiliados-as tienen derecho a reunirse autónomamente para la elaboración de enmiendas, textos de debate o proyectos de resolución.

Art. 6. Tendrán derecho a voto, así como a ser electores y elegibles, todos aquellos afiliados-as que en el momento de la apertura del debate estén al día en el pago de las cuotas.

Son miembros natos del Congreso todos los miembros del Secretariat Nacional.

Art. 7. La elección de delegados-as se realizará en listas abiertas. Si existiese tendencias tendrán derecho a representación proporcional.

Art. 8. Pasarán al Congreso todas las enmiendas que obtengan un 20% de votos en su asamblea comarcal.

Art. 9. El IV Congreso funcionará en pleno y comisiones de trabajo a las que se adscribirán proporcionalmente los delegados-as. Las decisiones se tomarán por mayoría absoluta de los miembros de pleno derecho inscritos en el Congreso en primera votación, y por mayoría simple en segunda votación. Si el número de abstenciones es mayor que el número de votos positivos y negativos, se volverá a debatir el punto votado.

Art. 10. El Secretariat Nacional tendrá en el Congreso las siguientes funciones:

— Proceder a la apertura del Congreso.

— Presentar este reglamento al Pleno del Congreso y someterlo a votación global.

— Hacer una propuesta de Mesa del Congreso y proceder a la elección de la misma.

— Elegida la Mesa del Congreso, el Secretariat Nacional cesará en la función representativa del STEPV.

Art. 11. La Mesa del Congreso tiene por función dirigir los debates del mismo, someter a votación los temas a decidir y moderar la marcha de su proceso. Representará al STEPV durante el Congreso y podrá ser revocada a propuesta de un tercio de los congresistas si así lo decidiera el Pleno. En la Mesa deberán estar representadas todas las uniones intercomarcales del STEPV, así como los diferentes sectores. La Mesa estará compuesta por 7 miembros.

Art. 12. Las comisiones del Congreso estarán formadas por congresistas y las presidirá algún miembro de la Mesa del Congreso. La inscripción de una Comisión dependerá de la elección realizada previamente al Congreso por los y las congresistas. Se preverán unos topes de inscripción en cada una de las ponencias, para garantizar una asistencia numérica semejante en las mismas, a través de una proporcionalidad de miembros de cada una de las comarcas o sectores.

Art. 13. Se formarán las siguientes Comisiones:

— Una por cada una de las ponencias.

— Comisiones técnicas de Credenciales, de Candidaturas, y de Resoluciones.

Art. 14. Funcionamiento de las votaciones. El ponente indicará aquellas enmiendas que no acepta (total o parcialmente). Cualquier delegado-a podrá defender las no aceptadas, para lo cual deberá comunicarlo al ponente en la reunión de comisión.

El ponente comunicará su posición sobre cada enmienda y expondrá las razones para no aceptar alguna, tanto si ésta va a ser defendida como si no lo es. Si algún delegado-a está en contra de que se acepte una enmienda podrá pedir votación sobre ella. El procedimiento será el mismo pero en este caso el ponente intervendrá el último. Terminadas las enmiendas se procederá a la votación global. Habrá tarjetas de distinto color para los: SÍ, NO, ABSTENCIÓN.

Las votaciones para la elección de Secretariat Nacional serán secretas.

Art. 15. El Secretariat Nacional estará formado por 11 miembros. Cada delegado-a elegirá un máximo de 8. Las que contengan más de 8 nombres se considerarán nulas. Caso de existir tendencias, el número de miembros será proporcional. La elección se realizará en listas abiertas.

Art. 16. La comisión técnica efectuará el recuento de delegados-as considerando que habrá quorum con la presencia de la mitad más uno de los delegados de pleno derecho. Igual criterio se aplicará en las comisiones.

PONÈNCIA N.º 1

POLÍTICA EDUCATIVA

1. TRETS GENERALS DEL PERÍODE 1982-88

La realització del nostre II Congrés vingué a coincidir amb l'arribada del PSOE al poder. Com a conseqüència d'això, l'esmentat Congrés va quedar marcat per les mateixes circumstàncies que envoltaren les demés organitzacions populars i sindicals.

En efecte, la pujada del PSOE al poder culmina el procés de transició política, i coincideix amb un retrocés en la capacitat organitzativa i reivindicativa dels moviments socials.

Aquesta situació provoca l'obertura d'unes expectatives davant les promeses electorals del programa socialista. El possibilisme polític atrau els vots d'aquells que veuen en un Govern PSOE l'única solució a l'atur, les llibertats polítiques, socials i sindicals, el fre a l'OTAN, la reforma progressista a l'ensenyament, etc. Expectatives que ara, sis anys després, veiem derrumbades i de les que no va escapar el nostre Sindicat.

Així és. El 27 de novembre de 1982, el Secretariat Nacional del STE-PV va elaborar el document conegut com «Una política educativa per al present», en el que, referintnos al programa del PSOE, manifestàvem que «és bàsicament coincident amb moltes de les nostres reivindicacions, encara que, de vegades, està redactat en uns termes no suficientment explicitats i, de vegades, ambivalents», per a continuació valorar «com a positiu i progressista el programa electoral en la seua globalitat», manifestant a continuació el nostre recolzament al mateix, «amb la voluntat d'aportar elements de concreció i enriquiment», un recolzament crític en definitiva, ja que es pretén «incidir reivindicativament en els aspectes sobre els que ens mantenim discrepants».

Però, fem una breu síntesi del que ha estat al desenvolupament d'aqueix programa electoral socialista:

* És evident que el **programa econòmic i de la lluita contra l'atur** s'ha resolt en la línia de donar una solució prioritària als problemes de sanejament econòmic de la nostra economia, per a permetre l'entrada del capitalisme europeu. La feroç reconversió industrial no s'ha resolt tenint en compte les necessitats dels treballadors, ni tan sols els interessos dels Governs de les Comunitats Autònomes, que es veuen empaitats des de més prop pels sectors socials.

Sagunt, Bazán, Euskalduna... són exemples d'aquesta política sòcioeconòmica del Govern. Una política que també trobarem en reformes com la de la Seguretat Social, Llei de Pensions, desviaments de despeses socials a la iniciativa privada, etc.

* **Els drets nacionals,** a través del que s'ha anomenat consolidació de «l'Estat de les Autonomies», no ha consistit només en caminar entre una simple «descentralització administrativa» o els successius intents d'«harmonitzar» els excessos que la transició atorgà a bascs i catalans. Els successius Governs socialistes de les Comunitats Autònomes no han fet més que subordinarse a aquesta política en els temes fonamentals. Temes com la reconversió industrial, Anchuras o el conflicte dels ensenyants han servit per a mostrar el seu autèntic paper de marionetes del Govern Central.

* En el capítol de les **llibertats,** l'aparició de cada ordenament jurídic va a suposar un retall de les aspiracions populars. Així, no hi ha més que comprovar la marxa enrera de la reforma del Codi Penal, els retalls a la Llei de l'Avortament, el desenvolupament de la Llei de l'Objecció de Consciència, la Llei Antiterrorista, o l'actitud de la Fiscalia i el Govern contra els Jutges Demòcrates que intenten desfer les restes de l'aparell policial franquista (GAL, «cas Nani»...).

* Especial gravetat revesteix, donada l'espectacular campanya electoral que desplegaren al seu moment, el canvi en **política internacional.** D'un «d'entrada no», a la posició en el Referèndum, la política militar europea o tota l'estratègia cultural i política muntada per tal de recuperar l'esperit colonial: la Festa del 12 d'Octubre, el V^{è} Centenari, etc.

* Amb el seu **programa educatiu,** con veurem més endavant, el PSOE pretén, des d'una perspectiva reformista, un ajustament educatiu de tall eficientista que prepare el camí de la integració en la CEE.

Tot això, unit a la desmoralització popular que es genera a partir dels pactes socials de la transició —situació que, per altra banda, portaria a l'esquerra del PSOE a la més profunda crisi—, deixa al Govern pràcticament en mans de la dreta, situació davant la qual no reacciona més que per a convertir-se en la pràctica en el simple gestor dels seus interessos.

Només en el darrer període, i sense, fins ara, una força o un objectiu aglutinant que els consolide com alternativa, estan afirmant-se diferents moviments socials i sindicals que permeten de nou recobrar l'esperança. Entorn al Referèndum, davant la creixent degradació del medi, entorn a la resistència nacional o en la lluita contra l'atur i pel poder adquisitiu, sorgeixen amb rapidesa plataformes unitàries o fins i tot es generen acords sindicals que inclús desmarquen la UGT del Govern socialista.

2. TRETS GENERALS DE LA SITUACIÓ EDUCATIVA

La política reformista de «modernitzar» el sistema que empén el PSOE a l'arribar al poder és fortament contestada per la dreta en un moment en què l'esquerra tem organitzar mobilitzacions contra aqueixa política i es debat entre els recolzaments crítics i l'absentisme (recordem les vacil·lacions de CC OO i d'importants sectors de la UCSTE al voltant de la campanya de la LODE).

Fruit d'aqueixa pressió i emparant-se en les conseqüències del marc constitucional, es va a desenvolupar des del Govern un progressiu allunyament del model històric d'Escola Pública.

Així, podem comprovar com:

* No se suprimeix la situació de privilegi històric dels centres privats, encara que tracta de regular la concessió de subvencions, la gestió econòmica dels centres i les condicions de funcionament.

La LODE no desenvolupà en el seu moment el que els Sindicats i MRPs demanaven en un principi: major democratització de l'ensenyament, igualtat en tots els sectors, etc. Encara que tractà de regular la concessió de subvencions (règims de concerts), la gestió econòmica dels Centres i les condicions de funcionament (Consells Escolars). Això no suposa, des de cap punt de vista, millora alguna en la qualitat de l'ensenyament. En tot cas, introdueix elements de gestió i participació dels distints sectors en els Centres mantinguts amb fons públics, la qual cosa suposa només una democratització formal.

Com a resum de tot açò, el que es produeix és la frustració dels sectors progressistes del professorat davant les expectatives creades sobre la posta en funcionament de la LODE.

Pel que respecta a la participació dels sectors implicats en l'ensenyament, es canalitza a través dels Consells Escolars en els seus diversos nivells:

Consells Escolars de Centre: que, per la seua **composició,** són anti-democràtics, ja que la representació dels diversos sectors està molt desequilibrada en perjudici dels alumnes i, pel que fa al seu **funcionament,** han resultat ser en la majoria dels casos elements decoratius i burocratitzats.

Consells Escolars Municipals, meros organismes consultius sense capacitat de planificar l'ensenyament al municipi i sobre els que prevaleix l'autoritat de l'Administració. Fins i tot, en aquestes condicions, la voluntat política dels Ajuntaments per posar-los en marxa és nul·la. Pel que fa a la seua composició, caldria dir que la representació és estamental i corporativa i no hi figuren els sindicats de l'ensenyament.

CONSELL ESCOLAR VALENCIÀ

Nosaltres continuem reafirmantnos en la necessitat de participació dels sectors implicats en el fet educatiu, dotant de contingut i capacitat decisòria aquests òrgans.

* Seguint amb la **participació,** la LODE introdueix altres elements contraris a aquesta i que s'estan revelant com determinants en la configuració del model de centre i fins *i tot de mestre; ens referim a les* funcions de direcció i jefatura de personal atorgades als directors i la concepció d'aquests com representants de l'Administració al centre. *Nosaltres estem per una diversificació* de la capacitat de presa de decisions en les diferents àrees, de manera que es garanteisca la participació activa, real i conscient de *tots els professors d'un centre dins* del Pla aprovat i debatut pel Consell de centre, com a representant de tots els sectors i màxim òrgan de decisió de l'escola. Aquest paper *del director no és un fet aïllat, sinó* que entra dins d'un procés de funcionarització dels docents, entenent un funcionari com a tècnic al servei de l'Administració, de manera *que s'obvien les implicacions* sociopolítiques del sistema educatiu en el seu conjunt i utilitzant aquesta condició de funcionari públic per a retallar drets elementals, com el de vaga, negociació col·lectiva... L'augment dels complements específics per als càrrecs directius va en la línia de consolidar aquesta política.

* La LRU, encara que pot significar una certa millora respecte a la situació anterior, introdueix una relativa autonomia, acaba amb l'excessiva mobilitat dels funcionaris (catedràtics), disminueix el ventall de les distintes situacions del professorat, no modifica en profunditat el marc universitari en el qual es desenvolupa:

— Segueix recaiguent, tal volta amb més profunditat, el poder universitari en mans de catedràtics.

— Estableix de manera creixent el «numerus clausus», en funció de la capacitat dels centres i no de la demanda social i necessitats.

— Impedeix la gratuïtat de l'ensenyament en els nivells universitaris, conduint a que la financiació recaiga sobre els estudiants, i d'aquesta manera frena l'accés dels sectors populars.

* Tocant a la Llei de Mesures per a la Reforma de la Funció Pública (LIMRFP), sota l'aparent progressisme que suposa la reducció dels cossos docents no universitaris a dos, s'estableix una sèrie de divisions i jerarquitzacions absolutament contradictòries amb la reivindicació històrica del cos únic d'ensenyants i amb qualsevol projecte de transformació social que elimine les desigualtats. Els successius projectes de carrera docent que va dur amb ella, i que avui estan congelats com a tals en busca d'una nova estratègia per tal d'introduirlos, no són sinó fruit d'aqueixa LIMRFP i de la concepció del PSOE de «funcionariar» l'educació. Un procés aquest que no sols du amb ell la jerarquització, sinó d'altres més complexos de «neutralitat ideològica», fre a la gestió democràtica, etc.

* Tocant a la política cultural i lingüística, hem de manifestar que seguim lluny de garantir que el nostre sistema educatiu permeta un coneixement i identificació amb la nostra cultura. Així és, la política desenvolupada amb i a partir de l'Estatut no ha aconseguit —tot i la inicial neteja dels aspectes més reaccionaris empresos per UCD— més que iniciar un tímid desenvolupament de la normalització lingüística. Tanmateix, aquest procés s'està caracteritzant darrerament pel retrocés en els seus aspectes més progressistes i per una política cultural i curricular més preocupada en la *potenciació propagandística (electo*ral) de grans efemèrides (750 aniversari) que en la planificació i desenrotllament d'un treball d'autònom i de base comarcal que potenc*ie el coneixement de la cultura,* la història i la llengua del País Valencià.

L'any 84 es va publicar la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, i aquest és el marc en el que hi ha que situar les actuacions de l'Administració en aquest terreny; realment no es pot dir d'ella que siga una llei de normalització lingüística, sinó que més bé garanteix certes usos del català en àmbits que des de l'Administració es defineixen com «normals i/o oficials».

Hi hauria que dir a nivell global que:

a) No reconeix el valencià com a llengua pròpia del País Valencià.

b) Amaga el conflicte lingüístic, presentant la societat valenciana com un col·lectiu homogeni bilingüe.

c) Dissenya un bilingüisme unidireccional, en el sentit que la necessitat d'aprendre l'altra llengua sols afecta a un dels grups lingüístics, just els catalanoparlants.

Ara bé, on s'evidencia de manera definitiva la manca de voluntat política de cara a la normalització cultural i lingüística del país és en l'absència, 4 anys després de promulgada la LUEV, d'un pla global d'intervenció en la realitat sociolingüística, bona mostra del qual és la importància donada (no donada) als mitjans de comunicació i, en general, a la potenciació de l'ús en diversos àmbits socials, administratius i polítics.

Front aquesta situació, pensem que, almenys, caldria:

1. En primer lloc, voluntat política per part de les organitzacions polítiques presents al si de la societat valenciana.
2. Una nova Llei que fóra realment de normalització lingüística.
3. Un reciclatge cultural i lingüístic per als professors, obligatori, en horari laboral i per personal qualificat pedagògicament.
4. Ensenyament en valencià en les zones catalanoparlants. Potenciació i reforçament dels plans d'immersió en català en les zones castellanoparlants.

* *En cuanto a la Renovación Pe*dagógica, elemento éste que figuraba como principal en el programa del PSOE, y que fue lanzado por Maravall con la celebración del I *Congreso de MRPs, nada más lejos* que intentar su integración en el sistema.

En efecto, aquel Congreso sólo fue convocado con la intención de conseguir el apoyo de los MRPs a la LODE. Una vez fracasado este intento, se ha desarrollado una política de estrangulamiento de los MRPs por diversos medios. Por una parte, la aparición de los CEPs; por otra, el continuo recorte de las subvenciones de las Escuelas de Verano y las actividades de invierno de *los MRPs, y por último, y esto tie*ne gran importancia, el desarrollo en la práctica —lejos de las promesas del proyecto de reforma— de un proyecto curricular en el que *poca cancha van a tener las opinio*nes de los sectores más progresistas.

Si a esto añadimos el mapa valenciano, en donde a los sucesivos abandonos de los elementos progresistas que dieron su apoyo a la política inicial del PSOE va dejando la gestión de la Innovación y la Renovación Educativas en manos de los más fieles gestores del aparato, nos encontraremos posiblemente con las perspectivas más negras de todo el Estado.

3. LA REFORMA EDUCATIVA I EL NOSTRE PROJECTE DE FUTUR

El projecte que ens proposa el PSOE per a la nova etapa y que pretén abarcar la realitat educativa de manera més global és la LOSE (Llei Orgànica del Sistema Educatiu).

Aquesta és una proposta que vol donar resposta als problemes més importants que presenta avui el sistema educatiu a l'Estat espanyol; al mateix temps, es presenta com element d'un canvi progressista de l'ensenyament compensador de les desigualtats socials.

Abans d'entrar a definir-nos en els aspectes concrets, voldríem aclarir alguns punts generals:

— Afirmem que aquesta llei respon més als interessos tradicionals de les burgesies liberals que a les necessitats dels sectors més desfavorits de la societat. La materialització de la proposta a través d'un document aparentment tècnic, objectiu i neutral, pretén emmascarar el debat respecte a la funció de les institucions educatives de produir i distribuir els coneixements i els valors necessaris per a mantenir els elements culturals, polítics i econòmics dominants.

— De manera més o menys explícita, es mantenen posicions contradictòries. Per un costat, la idea que l'educació és un motor del canvi social, però, per un altre costat, apareix la idea d'instrumentalitzar la institució escolar per adaptar-la a les necessitats dels sistemes productius i els mercats internacionals.

— Al mateix temps, hi trobem una concepció del sistema educatiu com un sistema tancat en si mateix. Però, qualsevol anàlisi crític sap que és necessari aplicar als problemes la idea de relació. I, des d'una perspectiva relacional, no es pot oblidar que qualsevol activitat social està vinculada a un conjunt més ample de sistemes i institucions, que distribueixen els recursos de tal manera que determinats sectors resulten més afavorits. Així doncs, no es pot oblidar que darrere de la posició «democràtica» de igualtat d'oportunitats s'amaga una falsa idea de justícia social. L'escola comprensiva i el currículum comú per ells mateixos no permeten que, en una societat de desigual distribució dels béns culturals, els qui menys tenen siguen els més beneficiats.

— Un altre tret important d'aquesta proposta seria el cult a la ideologia del consens. Sembla que es tracta d'aplicar solucions «tècniques» més que polítiques; que cal una bona gestió del sistema educatiu de cara a la millora del «bé comú», oblidant que, en una realitat marcada per la desigualtat de sexe, raça, cultura i classe, no existeix el «bé comú», o almenys no es pot pretendre situar-se en una posició neutral que negue l'existència del conflicte.

Entrem a analitzar el projecte que ens ofereix el PSOE més en concret i intentant apuntar les línies per on pensem que ha d'anar la Política Educativa:

ESCOLA COMPRENSIVA

Per a nosaltres una escola comprensiva és aquella que és capaç de mantenir al seu si els alumnes, respectant i potenciant les diversitats i proporcionant-los una educació bàsica suficient que els prepare per a la vida. En aquest sentit, el concepte d'escola comprensiva afecta fonamentalment tres aspectes:

a) Una nova relació de l'alumne amb l'objecte del seu treball, el saber; una relació no alienada, investigadora, que qüestiona en l'actual sistema la metodologia entesa com el tipus de treball que es fa de l'aula cap endins o de l'assignatura cap endins, però també com un canvi global de l'estructura de l'escola concreta, referit a tots els aspectes que estan incidint en el fet educatiu, des de l'organització del centre, de l'espai, dels recursos, la relació amb l'entorn...

b) Un currículum que atenga les diversitats de tot tipus: ètniques, culturals, de sexe, de classe..., en la línia de potenciar els grups que la societat margina cap a un ensenyament basat en els interessos d'aquests grups i/o individus.

c) Obviament, açò requereix un esforç pressupostari considerable en tots els aspectes de dins i fora del sistema: plantilles, dotació de centres, dotació als CEPs i Centres de Recursos Comarcals, dotacions per activitats no estrictament escolars... Potenciació dels MRP i la seua tasca autònoma, de manera que l'augment de dotacions no responga a actuacions aïllades de l'Administració, sinó a una política global d'inversions.

Pel que fa a l'**estructura del sistema educatiu,** continuem plantejant un cicle obligatori i gratuït de 0-16 anys, estructurat de la següent manera:

Educació infantil, de 0-8 anys, amb dos subcicles coincidents amb les etapes evolutives sensoriomotora i lògica-preoperacional, és a dir, de 0-3 i de 3-8, dins d'una sola xarxa d'escola pública infantil.

Educació primaria, de 8-12 anys.

Educació secundària, de 12-16 anys, corresponents a l'etapa del pas al pensament lògic-formal i amb caràcter de cicle.

Al final d'aquesta etapa obligatòria i comprensiva, la titulació seria única i no prescriptiva.

Educació secundària post-obligatòria. Comprensiva fins els 18 anys *i amb suficients elements per* a que es puga integrar la diversitat, contrarestant les tendències segregadores inherents al mateix sistema i subjacents a la proposta del PSOE.

En aquesta línia no estem per mantenir la divisió entre FP i BUP, i per tant plantegem la creació d'una ampla xarxa de batxillerats que contemplen totes les característiques de formación pre-professional de *base tècnica i no tècnica, amb la garantia* d'ofertar en la xarxa pública totes les opcions en totes les zones i a tots els alumnes.

Aquest cicle no el concebim com tancat en si mateix, sinó que es tracta de crear fórmules obertes, mòduls amb caràcter terminal de transició a la vida activa.

En resum, estem per una escola pública al servei de les capes populars que prepare a l'individu per a viure i intervindre en la realitat que l'envolta, una escola que no supedite els seus objectius al sistema productiu, sinó que l'incorpore críticament i autònoma.

Així doncs, no compartim les motivacions reals de la Reforma que ens proposa el PSOE (adaptació al sistema productiu, a l'entrada en la CEE, racionalització del sistema educatiu segons criteris de l'Administració...) i per a nosaltres la formació d'un individu crític, creatiu i polivalent l'entenem en el marc d'una escola que:

— Desenvolupe una oferta creixent de possibilitats de formació i de presa de decisions per part de l'alumne.

— Integre la diversitat, la formació comuna i la polivalència, entesa aquesta com alguna cosa més ampla que els aspectes tècnics i d'adquisició de continguts diversos; l'entenem com una preparació de l'individu per a conèixer, organitzar i assumir postures front a una realitat que se li presenta cada vegada més canviant.

PONÈNCIA I - ANNEX I

NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

El STEPV ha estat sempre en la lluita per la recuperació lingüística en el País Valencià.

L'ensenyament de i en valencià, aspectes importants en el camí de la normalització, es mantingué els anys anteriors a la publicació de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, gràcies a la voluntat i la resistència d'alguns ensenyants. El STEPV en aqueixa lluita tingué un paper fonamental.

Per això ara, després de sis anys d'aplicació de la Llei d'Ús, en aquesta ponència no anem a tractar de plantejaments de principis ni a fer anàlisis sociològics que, entre altres coses, ja consten en diversos escrits del Sindicat que seria bo recordar, sinó que pretenem repassar quines són en aquests moments les deficiències del sistema, que afecten a la normalització lingüística escolar i d'aquesta manera tenir uns punts de referència per reivindicar des de tots els angles d'actuació del Sindicat.

ENSENYAMENT DEL VALENCIÀ

Segons la Llei d'Ús, el curs 1986-87 hauria d'haver finalitzat el procés d'introducció del valencià com assignatura. Doncs bé, hi ha centres d'EGB, públics i privats, en els que no s'acompleix l'horari, i fins i tot n'hi ha que no tenen introduïda la matèria per no comptar-hi amb professorat reciclat.

L'Administració no està afrontant aquest fet. En cap lloc no es contempla l'obligació de reciclar-se ni cap altra mesura, com poguera ser la de realitzar permutes.

Nosaltres pensem que cal enllaçar el tema amb el de Formació Permanent del Professorat. Formació que cal contemplar, evidentment, dins de l'horari de treball.

Hi ha un altre aspecte a considerar. És el de la qualitat de l'ensenyament de l'assignatura Valencià. En molts centres d'EGB, BUP i FP continua sent una «María». La manca de preparació, unes vegades, i una actitud contrària, d'altres, converteixen la nostra llengua en matèria marginal.

Solucionar aquest tema suposaria una sèrie d'activitats de dinamització, experiències semblants al FOPI, organització de seminaris i activitats d'assessorament que lògicament també enllacen amb el tema de Formació Permanent i tot el que ell comporta.

ÚS DEL VALENCIÀ EN ALGUNES ÀREES O ASSIGNATURES DIFERENTS A LA DE LLENGUA

El fracàs en la valencianització de l'Àrea d'Experiències, amb els successius reculaments normatius, demostra la manca d'una planificació i una previsió i la manca de decissió a l'hora de defensar el tema.

Considerar l'ús del valencià en aquesta àrea com ensenyament en valencià és un error greu que ha donat lloc a recursos judicials perduts per l'Administració perquè no s'ha volgut o no s'ha sabut defensar.

Utilitzar el valencià en qualsevol matèria no és més que un element que pot ajudar a l'aprenentatge de la llengua. Element necessari, però, per tal d'assolir-hi un domini mínim, que no s'aconsegueix amb la simple assignaturització.

Tal i com està en aquest moment la situació, és precís que aparega ja una normativa per al curs proper que contemple:

a) La continuïtat en el Cicle Superior en la valencianització de Socials/Naturals per a tots aquells que ho han fet en el Cicle Mitjà.

b) Que resitue el tema de l'Àrea d'Experiències al C. Mitjà, tot donant-li continuïtat, i que afavoresca la generalització en la utilització del valencià en altres àrees o matèries, tot desenvolupant l'article 10 del Decret 79/84, de 30 de juliol, quan diu que:

«En els centres situats en els territoris de predomini lingüístic valencià, segons el Títol Cinquè de la Llei 4/1983, i per tal d'afavorir un ensenyament adient al medi sòciocultural, es farà una extensió progressiva del valencià com a llengua d'ensenyament a partir del Cicle Mitjà, per tal d'assolir un coneixement ponderat i compensatori del valencià i del castellà en el Cicle Superior i en els nivells d'ensenyament mitjà.»

c) Posteriorment, al llarg del curs proper caldrà fer un seguiment del tema, tot comprovant la realitat i aportant suport i assessorament.

ENSENYAMENT EN VALENCIÀ

L'augment de línies en valencià —veritablement interessant— produït aquests darrers anys, podem dir que en la majoria dels casos respon encara a una actitud militant de pares o professors. Ensenyar en valencià, si exceptuem petites zones, no ha entrat encara en la normalitat. Suposa, en general, esforç, tensió i lluita degut a la resistència i manipulació que fan determinats grups i a la manca de plantejaments clars i de postura decididament a favor per part de l'Administració.

No es pot continuar amb la política de deixar que vagen apareixent línies allà on algú ho demana —i fins i tot sense el suficient recolzament a aquestes—, sinó que ha d'haver una oferta per part de l'Administració que contemple ensenyament en valencià en tots els pobles i tots els barris de les comarques catalanoparlants. Per a això cal:

a) Una planificació a nivell de País, tot considerant progressivament i puntual els passos que cal donar, les previsions de tot tipus que cal fer i les campanyes que cal realitzar.

b) Uns equips dedicats a preveure i solventar els problemes de tipus administratiu que s'hi puguen presentar en cada lloc.

c) Uns equips dedicats a preveure i aportar solucions a qüestions metodològiques, tot contemplant-hi també els programes d'immersió.

d) Uns equips de campanya que faciliten arguments, que organitzen *actes de sensibilització*, que elaboren materials com vídeos, espots publicitaris, etc., relatius a l'ensenyament en valencià.

CONCLUSIONS RESPECTE L'ENSENYAMENT

Denunciem el fet que l'ensenyament de i en valencià està funcionant per pura inèrcia, amb una inspecció que, generalment, soslaia el tema, amb un Servei d'Ensenyament del Valencià absolutament inoperant i amb actuacions contradictòries i interferents entre aquest Servei i la Funció Inspectora, els CEPS i d'altres departaments de la Conselleria.

L'ensenyament del valencià, per una banda, i l'ensenyament en valencià, per altra, no poden considerar-se temes acabats i als que se'ls done el mateix tractament que als de la resta de matèries. Cal, per motius obvis, una atenció especial, que concretaríem en:

a) Un Servei d'Ensenyament del i en Valencià que realment funcionara, que posseira personal suficient, capacitat, amb unes funcions clares delimitades, amb un projecte clar, amb una continuïtat en la realització d'activitats.

b) Un desenvolupament normatiu progressiu, que omplira de contingut els buits de tipus administratiu i legal ara existents i esmenara

els aspectes que van en contra de l'avanç en la normalització.

ÚS SOCIAL DEL VALENCIÀ

El domini de la llengua que puga assolir-se a l'escola de poc aprofita si aquesta no s'usa a fora. I, alhora, l'ús de la llengua a l'exterior de l'escola afavorirà el seu aprenentatge. Hi ha doncs, a més d'altres raons sociopolítiques i culturals, des del punt de vista escolar, la necessitat absoluta de potenciar el seu ús social. Cal una política decidida envers la normalització lingüística, afavorint el seu ús al comerç, als mitjans de comunicació i tota la resta d'àmbits. Per supost, cal potenciar el seu ús a tots els nivells de l'Administració, començant per les intervencions públiques dels governants.

EL STEPV I LA LLENGUA

L'actuació del nostre Sindicat hauria d'anar dirigida en cinc vessants:

a) Denúncia de qualsevol incompliment per part dels Centres i per part de l'Administració.

b) Reivindicació des dels diferents àmbits d'actuació del nostre Sindicat dels punts apareguts en aquesta ponència i d'altres que vagen en la línia de normalització.

c) Valencianització dels Centres on hi ha gent del STE, pel que fa a escrits, cartells, etc., i pel que fa a l'ensenyament.

d) Ús del valencià en els nostres comunicats, papers, intervencions, etc.

e) Recolzament als grups ciutadans, com CAPPEPV, Coordinadora de la Ribera, etc., i a APAS que treballen en la línia exposada.

PONÈNCIA 2

NUESTRO MODELO SINDICAL: ESTATUTOS

CAPÍTULO I: DENOMINACIÓN, ÁMBITOS Y DOMICILIO SOCIAL

Art. 1. Al amparo de la Ley 19/77, del 1.° de abril, y del Real Decreto 1.522/77, de 17 de junio, reguladores del derecho de asociación sindical, se constituye el Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià.

Art. 2. El Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià está integrado por las distintas Unions Comarcals existentes en las distintas comarcas del País Valencià, cada una de las cuales está integrada por el conjunto de los afiliados/as de los distintos sectores de trabajadores de la enseñanza existentes en cada comarca del ámbito territorial de las actuales provincias de Alicante, Castellón y Valencia, que en su conjunto constituyen el País Valencià.

Art. 3. Su ámbito territorial está constituido por la totalidad de las comarcas que conforman el País Valencià.

Art. 4. El Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià abarca, en el ámbito profesional, a todos los trabajadores de la enseñanza, docentes y no docentes, que libremente se afilien, tanto si trabajan como si están en situación de paro forzoso, así como jubilados o en situación de excedencia. Ello sin discriminación en función del sexo, de las opiniones políticas, religiosas o filosóficas.

Art. 5. El Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià es miembro de pleno derecho de la Unión Confederal de Sindicatos de Trabajadores de la Enseñanza (UCSTE), participa en los órganos de dirección de la misma, acepta sus estatutos y tiene plena autonomía en la aplicación de la línea sindical aprobada en Congreso por la UCSTE. Asimismo, tiene plena capacidad para la elaboración de la propia táctica sindical y su política educativa en el ámbito del País Valencià.

Art. 6. La sede social del Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià se establece en la ciudad de Alacant con carácter provisional, calle Orense, 3, entreplanta, sin perjuicio de abrir cuantas sedes y locales se considere necesarios para el desarrollo de su actividad en territorio del País Valencià.

CAPÍTULO II: CARACTERÍSTICAS

Art. 7. De clase.

1. Es un sindicato constituido por trabajadores y trabajadoras de la enseñanza, que defiende las reivindicaciones de la clase obrera.

2. Tiene como objetivo luchar por conseguir cambiar las actuales relaciones de explotación y sustituirlas por unas nuevas relaciones sociales liberadoras; en definitiva, por la consecución de una sociedad sin opresores ni oprimidos.

3. Lucha por conseguir la unidad de todos los trabajadores y trabajadoras de la enseñanza, así como la unidad entre este sector y el resto de la clase obrera.

Artículo 8. Autónomo. Autofinanciado por la base afiliada, es independiente de la patronal, de las asociaciones de profesorado, del aparato del Estado, de la Administración autónoma y de la ¿Iglesia? No está subordinado a ninguna organización sindical ni partido político, lo cual no excluye que se dé en su seno la presencia de militantes de partidos políticos.

En el Art. 8 (Autónomo). Poner: El STE-PV tomará sus decisiones en función de los intereses generales de los trabajadores y trabajadoras de la enseñanza, como parte del conjunto de los trabajadores y trabajadoras. Autofinanciado...

En el Art. 8 (Autónomo) debe desaparecer el interrogante que hay en ¿Iglesia?

Art. 9. Nacional. En cuanto que:

1. *Reconoce la realidad nacional* del País Valencià y defiende los derechos del poble valencià.

2. Trabaja por la consecución de un País Valencià autónomo.

3. Respeta y potencia la estructura comarcal, atendiendo a la realidad de cada comarca, en el contexto de la unidad del País Valencià. Por ello los órganos comarcales gozan de autonomía, sin perjuicio de la unidad.

4. Lucha porque el pueblo valenciano posea una escuela autónoma que potencie la lengua y cultura del País Valencià.

5. En el marco sindical el Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià tiene soberanía. A partir de ella decide su pertenencia a la Unión Confederal de Sindicatos de Trabajadores de la *Enseñanza (UCSTE), así como a* otras federaciones o confederaciones que se decida formar.

Art. 10. Unitario. En cuanto que:

1. Acepta en su seno la plurali-

dad ideológica de cuantas corrientes democráticas se den en el mismo.

2. Reconoce las corrientes de opinión existentes en su seno y potencia que a través del conocimiento y discusión de todos los posibles planteamientos se pueda llegar a constituir alternativas unitarias.

3. Busca acuerdos y unidad de acción con el resto de los sindicatos de clase, con el propósito de superar progresivamente las divergencias existentes, caminando hacia formas de unidad cada vez más amplias.

4. Cuando la unidad sindical, en un marco unitario, democrático, asambleario y de clase, sea una posibilidad real, el Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià participará en el proceso de constitución de la central unitaria de todos los trabajadores y se integrará en ella.

En el Art. 10 (Unitario). En el apartado 2, además de reconocer las corrientes de opinión, debe marcar un 10% del ámbito en el que se den para su reconocimiento y presencia.

Art. 11. Asambleario, en cuanto que:

1. Las asambleas son los órganos de decisión sindical, en donde el conjunto de afiliados y afiliadas proponen, debaten y deciden sobre cualquier acción o alternativa, pudiendo delegar su función decisoria sobre otros órganos representativos, quienes asumirán el deber de decidir por ellos según lo establecido en estos estatutos.

2. Cada asamblea decidirá autónomamente los criterios de actuación de sus representantes, estando supeditados a las críticas y decisiones de la base afiliada, en los distintos niveles, pudiendo revocarles.

3. El Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià, en sus distintos ámbitos territoriales impulsará asambleas de todos los trabajadores de la enseñanza como medio de reforzar la unidad y participación. Asimismo, promoverá la representación unitaria y directa de los trabajadores y trabajadoras.

4. «En esta línea defenderá siempre, y hará práctica de su funcionamiento autónomo, la negociación mixta. Asimismo en momentos de lucha, convocará asambleas generales decisorias y reconsiderará sus propias decisiones previas cuando las Asambleas sean discrepantes.»

5 En ningún caso la existencia de representantes sindicales deberá suponer para los afiliados y afiliadas el olvido de sus derechos y del deber de participar activamente en todo proceso de decisión sindical.

6 Se potenciará la participación activa de la base afiliada, así como la presencia activa de la misma, siendo contrarios a un sindicalismo burocratizado.

Art. 12. Democrático. En cuanto que tiene las siguientes normas de democracia interna:

1. Según el criterio de «cada afiliado una voz y un voto», todo afiliado/a participa en las actividades sindicales en igualdad de derechos que el resto, bien personalmente, bien mediante delegados y delegadas.

2. En todos los órganos sindicales se garantizará a sus miembros la plena libertad de expresión sobre temas en debate, la manifestación pública de sus posibles desacuerdos, así como el respeto a las posiciones particulares o colectivas.

3. Se incluirán en los órdenes del día de una reunión o asamblea los asuntos que sean avalados por el 10% de los que de derecho formen parte de ella, a no ser que se indique otro mecanismo en estos estatutos.

4. Se potenciará la discusión y el debate entre toda la base afiliada, al objeto de que cualquier miembro del sindicato adquiera la formación sindical suficiente que le capacite para desempeñar cargos de responsabilidad a todos los niveles.

5. Previo a cualquier decisión o elección se abrirá el debate para que se hagan presentes las distintas posturas o se dé lugar al apoyo de candidaturas. Se deberán someter a debate las posiciones colectivas que cuenten con el apoyo de, al menos, el diez por ciento de los afiliados y afiliadas o miembros de los organismos de que se trate.

6. Las decisiones se tomarán por mayoría simple una vez constituido el órgano, siempre que no sean mayoría las abstenciones, en los asuntos ordinarios. Para los casos que la cuarta parte de los miembros del órgano de decisión consideren extraordinarios, además de los indicados en estos estatutos, las decisiones se tomarán por una mayoría de los dos tercios.

7. Las decisiones sindicales vinculan a todos los afectados y afectadas.

8. Todos los cargos sindicales son cubiertos por elección y son revocables en todo momento por quienes los eligieron.

9. En cada elección, como norma general, los lugares se cubrirán mediante el sistema de lista única abierta, pudiendo cada votante dar su voto tan sólo a un número de candidatos que equivalga al 75% de los puestos a cubrir, siendo elegidos los que obtengan más votos. En el caso de que sean presentadas varias listas de candidatos, los puestos se cubrirán mediante el sistema de listas abiertas y reparto proporcional.

10. Se potenciará el control por parte de la base afiliada sobre la actuación de los cargos sindicales en la ejecución de los mandatos recibidos de la base.

Art. 13. Reivindicativo.

1. Reivindicativo de los intereses económicos, laborales, profesionales y sociopolíticos de las trabajadoras y trabajadores de la enseñanza.

2. Reivindicativo de la Escuela Pública junto con otros sectores de trabajadores; de una enseñanza que esté íntimamente ligada a los intereses y necesidades de la clase trabajadora y, en general, de toda la problemática que tiene planteada la educación. Interviniendo para ello en los órganos de decisión de la política educativa.

Art. 14. Sociopolítico.

1. Asume, además de reivindicar la mejora de las condiciones laborales, la defensa de las cuestiones político-sociales que afecten a los trabajadores y trabajadoras, potenciando el establecimiento de las más amplias relaciones con todos los sectores populares en la perspectiva de suprimir toda discriminación o explotación, construyendo una sociedad sin opresores ni oprimidos.

2. En la consecución de la gestión democrática de los centros buscará la participación de los padres, alumnos y trabajadores de la enseñanza, docentes y no docentes, y fuerzas populares del entorno.

3. Luchará por la inserción de una manera eficaz y real de los centros educativos en la realidad del País Valencià, teniendo en cuenta las peculiaridades de cada localidad y comarca.

4. Investigará sobre la realidad del País Valencià, en sus diversos aspectos, a fin de elaborar su propia política educativa.

5. Buscará la conexión con sindicatos, asociaciones y todo tipo de organizaciones políticas y sociales que luchen por la consecución de la Escuela Pública.

CAPÍTULO III: FINES

Art. 15. Son fines del Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valenciaà:

1. La defensa de los intereses económicos (respetando siempre «a igual trabajo, igual salario») y sociopolíticos de las y los trabajadores de la enseñanza, la lucha por la mejora de las condiciones de vida y trabajo, así como la dignificación de su situación social.

2. Lograr la desaparición de cualquier tipo de discriminación entre los trabajadores y trabajadoras de la enseñanza, tanto en razón de la división en múltiples categorías laborales y administrativas, como por razones ideológicas y de sexo.

3. Dada la situación absolutamente discriminada de la mujer, luchará contra todas las opresiones específicas a que está sometida,

tanto laborales, profesionales y jurídicas, como sexuales y educativas. En esa línea se asume la necesidad de la coeducación, la urgencia de que se eliminen los roles establecidos por razón de sexo a la hora de impartir la enseñanza, la lucha contra la transmisión de los valores machistas que fomentan la agresividad y competitividad en los alumnos y la sumisión y pasividad en las alumnas, así como el logro de una educación sexual libre de prejuicios y tabús.

El Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià en su seno potenciará las organizaciones de mujeres.

3 bis. Lograr la desaparición de penalización o represalias al derecho que tiene la persona a ejercer su modo de vida.

4. Luchar contra las situaciones de desempleo, subempleo y pluriempleo.

5. Lograr el reconocimiento del derecho a la participación y control de los trabajadores y trabajadoras de la enseñanza, junto con los demás sectores implicados, en todo cuanto afecte a la política educativa, tanto a nivel estatal como a nivel de País Valencià, así como en sus distintas comarcas y municipios.

6. Lograr el reconocimiento de todos los derechos sindicales, entre los que tiene especial y fundamental relevancia el derecho a la negociación colectiva.

7. Conquistar una enseñanza pública, gratuita, obligatoria, democrática, no discriminatoria para la mujer, en régimen de coeducación, científica y crítica, pluralista, aconfesional y de calidad, financiada con fondos públicos, gestionada democráticamente y adaptada a la realidad social, cultural, histórica y lingüística del País Valencià.

7 bis. Lograr una escolarización total adecuada y gratuita, así como obligatoria, de los 4 a los 16 años, y la creación de escuelas maternales (así como educación especial).

8. Lograr una legislación que reconozca plena y eficazmente la autonomía del País Valencià, en el marco de la cual se normalice una escuela autónoma que haga propia la lengua y cultura del País Valencià.

9. Combatir toda legislación contraria a los trabajadores y trabajadoras y reclamar leyes que reconozcan los derechos conquistados por la clase obrera.

10. Investigar sobre métodos y contenidos y promover y organizar todo tipo de actividades tendentes a la mejora de la calidad de la enseñanza y a la formación y actualización del profesorado, con el objetivo de conseguir que la enseñanza se adecue a a los alumnos y esté al servicio de los trabajadores.

11. Buscar la unidad con el resto de los trabajadores para conseguir solidariamente los más amplios niveles de libertad y democracia, en el camino hacia la consecución de una sociedad en la que el trabajo sea elemento liberador y en la que no exista la explotación.

En el Art. 15 (Fines). En el apartado 7 bis, añadir. Lograr la implantación de escuelas infantiles no obligatorias en todos los pueblos y ciudades para todos los niños/as que sus padres o tutores lo soliciten.

Art. 16. La dinámica sindical explicitará y concretará en cada caso los fines y objetivos, indicando los que son considerados como inmediatos, a corto, medio o largo plazo.

Art. 17. En la consecución de estos fines se buscará aunar esfuerzos y criterios en vistas a la unidad de acción de todos los trabajadores y trabajadoras de la enseñanza y los trabajadores y trabajadoras en general.

CAPÍTULO IV: DERECHOS Y DEBERES DE LOS AFILIADOS

Art. 18. Toda afiliada o afiliado tiene derecho a:

1. Expresarse libremente a todos los niveles.
2. Elegir y ser elegido para cualquier órgano sindical, según los estatutos o reglamentos de régimen interno.
3. A decidir con su voto en todo lo que afecte a la vida sindical y a su nivel de representatividad.
4. Percibir las prestaciones que se establezcan y al uso de los servicios del sindicato.
5. Que sus propuestas sean incluidas en el orden del día de los órganos del sindicato, ateniéndose a los criterios de funcionamiento que en su ámbito se establezcan.
6. Participar en la planificación, elaboración, control y ejecución de las distintas actividades que se realizan.
7. Ser informado puntualmente de la marcha de las actividades sindicales.
8. Ser asesorado y defendido jurídicamente.
9. Participar en la elaboración democrática de las plataformas reivindicativas, contando con la opinión del conjunto de las trabajadoras y trabajadores.
10. Recurrir a la Comisión de Garantías y Conflictos en caso de conflicto con cualquier miembro u órgano del sindicato.

Art. 19. Son deberes de toda afiliada o afiliado:

1. Satisfacer la cuota sindical.
2. Participar activamente en la marcha y gestión sindical, asistiendo a las asambleas y reuniones de los órganos a los que pertenezca y cumpliendo los compromisos adquiridos.
3. No utilizar al Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià en contra de sus fines.
4. Respetar y cumplir lo establecido en los Estatutos.
5. Aceptar los cargos representativos para los que sea elegido, siempre que no haya habido una previa renuncia y dicha renuncia haya sido admitida por la asamblea o el órgano elector.
6. Defender y luchar por la unidad sindical y por todos los objetivos que se marca el Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià.
7. Vigilar para que en todo momento se cumplan las decisiones tomadas por los órganos sindicales, defendiendo la línea sindical establecida por el Congrés Nacional.

CAPÍTULO V: ÓRGANOS SINDICALES

Art. 20. Los afiliados al Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià se agruparán en los distintos niveles territoriales en Unions, constituyéndose respectivamente: La Unió Local, La Unió Comarcal y La Unió Inter-Comarcal. Será el Congrés Nacional quien en sus decisiones organizativas procederá a la ordenación del territorio.

Art. 21. Existirán los siguientes órganos sindicales:

1. **Assemblea general:** a nivel de Unió Local, Unió Comarcal y Unió Inter-Comarcal.
2. **Assemblea de Representants Sindicals de Centre:** a los mismos niveles de Unió Local, Unió Comarcal y Unió Inter-Comarcal.
3. **Consell.** Tanto a nivel de Unió Inter-Comarcal como del Consell Nacional, éste según se establece en el artículo 25.
4. **Secretariat:** De Unió Comarcal, de Unió Inter-Comarcal y Secretariat Nacional; elegidos respectivamente por la Assemblea General de la Unió Comarcal. Por la Asamblea de Representantes Sindicales de Centro o por el Congrés Nacional. El artículo 26 establece lo correspondiente al Secretariat Nacional.
5. **Congrés Nacional:** Según se establece en el artículo 24.

6 Gestora: «Extraordinariamente, cuando no resulte elegido el Secretariado Nacional, existirá una Gestora.»

En el Art. 21 (Organos Sindicales). Nos encontramos con una situación nueva a la que debemos dar solución en nuestro congreso: Los liberados/as.

Apartado 7

a) ¿Los miembros del secretariado deben ser liberados? No todos sus miembros.

b) ¿Los liberados deben ser miembros de los secretariados de los diferentes ámbitos? No tienen por qué ser todos miembros del secretariado.

c) Los liberados no deben perder la representatividad de la comarca de su procedencia, para poder pertenecer a los Consells, tanto Intercomarcal como nacionales. Manteniendo la responsabilidad de actuar como tales, es decir, mantener la conexión con su comarca.

d) ¿Cuántos años deben de estar liberados/as los miembros del STE-PV?

— El tiempo debe ser una potestad del Consell a diferentes niveles. Consell Intercomarcal o Nacional, según el nivel de liberación.

— El tiempo mínimo de liberación debe ser un curso; terminado el mismo la persona liberada podrá presentar su dimisión, que se aceptará de forma automática.

Art. 22. Los órganos sindicales cuya composición y funciones no se establecen expresamente en estos Estatutos se constituirán según los criterios organizativos que decida el Congrés Nacional o, en su defecto, por el Consell Nacional, partiendo de los criterios básicos establecidos en las características sindicales, por decisión autónoma de los afiliados de cada ámbito territorial.

Art. 23. A nivel comarcal, intercomarcal y de País Valencià se constituirán comisiones de treball y elaboración de propuestas, tantas como la dinámica sindical muestre necesarias, pudiendo tener carácter continuado o coyuntural. Éstas podrán ser convocadas por los Secretariats para asistir con voz y sin voto.

Art. 24. El Congrés Nacional.

1. Es el máximo órgano de debate y decisión del STE-PV.

2. Estará constituido por delegados y delegadas elegidos en cada Unión Comarcal, coordinadas intercomarcalmente, en base a los criterios de composición establecidos, en función del número de afiliados, por el Consell Nacional.

3. De forma ordinaria se convocará cada tres años, dentro del primer trimestre del curso escolar. Será convocado por el Consell Nacional con un mínimo de tres meses de antelación, incluyendo en la convocatoria la proporción afiliados/congresista, el orden del día del mismo, su duración, las ponencias si las hubiera y el proyecto de Reglamento interno del Congrés.

4. De forma extraordinaria se reunirá convocado por decisión del Consell Nacional, o por éste a petición del 25% de la base afiliada o un tercio de las Unions Comarcals, quienes en su petición indicarán los temas a tratar. Tal convocatoria deberá realizarse con un mínimo de antelación de un mes, incluyéndose en la misma lo indicado en la convocatoria ordinaria.

5. Ambas convocatorias se realizarán teniendo en cuenta las siguientes normas:

5.1. El proyecto de reglamento del Congrés determinará las credenciales que hayan de presentar los delegados y delegadas y la forma de comprobación de las mismas, el orden del día, los requisitos para modificarlo, formas de trabajo de los y las congresistas y procedimiento para llegar a decisiones, tanto sobre las ponencias como sobre las Resoluciones que se puedan presentar. Sobre él se decidirá una vez abierto el Congrés.

5.2. Sobre los elementos que acompañan a la convocatoria, los afiliados y afiliadas podrán presentar enmiendas o aportaciones, después de conocerlos y debatirlos sindicalmente.

5.3. Los órganos representativos del STE del País Valencià garantizarán que las enmiendas y aportaciones lleguen al Secretariat Nacional, quien las recopilará, y garantizará que sean conocidas por la base afiliada para su debate.

5.4. La elección de delegados y delegadas se realizará cuando en cada Unió Comarcal se haya realizado el debate sobre las enmiendas.

6. Serán funciones del Congrés:

6.1. Aprobar o rectificar los estatutos del STE del País Valencià.

6.2. Decidir la orientación de la acción sindical.

6.3. Establecer los criterios organizativos.

6.4. Aprobar la carta financiera.

6.5. Determinar la orientación política-sindical.

6.6. Establecer los criterios de composición del Secretariat Nacional y del Consell Nacional.

6.7. Elegir al Secretariado Nacional o en su defecto una gestora, la Comisión de Garantías y Conflictos y la Comisión de Control Administrativa.

6.8. Decidir la posible disolución del STE de País Valencià.

7. Los documentos aprobados por el Congrés serán dados a conocer a toda la base afiliada en el plazo máximo de un mes después de su celebración.

Art. 25. El Consell Nacional.

1. Es el máximo órgano de gobierno y administración del STE del País Valencià entre Congrés Nacional y Congrés Nacional.

2. Estará integrado por los representantes de cada Unió Comarcal en base a los criterios de composición establecidos por el Congrés Nacional, así como por los miembros del Secretariat Nacional y por representantes de las secretarías nacionales de cada sector sindical.

3. Cada Unió Intercomarcal, coordinando a las Unions Comarcals que la integren, arbitrará el procedimdiento de elección de los que las representen en el Consell Nacional, debiendo, en todo caso, asegurar la continuidad de esta representación.

4. Quedará constituido, para tomar decisiones, en primera convocatoria con los dos tercios de sus miembros, en segunda convocatoria, media hora después de la primera, con la mitad más uno de sus miembros.

5. Se reunirá con carácter ordinario, convocado por el Secretariat Nacional, cuatro veces cada curso escolar, debiendo ser convocado, con la indicación del orden del día, con una antelación mínima de veinte días.

6. Se reunirá extraordinariamente, convocado por decisión del Secretariat Nacional, o por éste a petición de un tercio de los miembros del Consell Nacional, con una antelación mínima de setenta y dos horas, indicando el orden del día, que habrá elaborado el Secretariat Nacional o los que hayan pedido su convocatoria.

7. Tendrá por funciones, siempre en la línea de las decisiones del Congrés:

7.1. Convocar el Congrés Nacional, según lo indicado en el art. 24.

7.2. Cumplir y hacer cumplir las directrices generales aprobadas en el Congrés Nacional.

7.3. Ordenar el cese de todos o algún miembro del Secretariat Nacional, por incumplimiento de sus funciones, por mayoría de los dos tercios. El cese de todos los miembros del S. N. se producirá si prospera una moción de censura presentada, como fruto del debate comarcal, por un número de consellers equivalente a un tercio de los asistentes...

... al último Consell Nacional, pero nunca por menos de ocho consellers, sobre la que se decidirá en un Consell extraordinario, en el que además se incluirá como punto del día la elección de un nuevo Secretariado.

7.4. Elegir, entre sus miembros, nuevos componentes del Secretariat Nacional, si alguno hubiera causado baja.

7.5. Decidir el cese de alguno de sus miembros, por incumplimiento de sus funciones, por mayoría de dos tercios.

7.6. Ordenar actividades al Secretariat Nacional, controlar si realiza sus funciones (sin perjuicio de lo que competa a la Comissió de Garanties i Conflictes y a la Comissió de Control Administratiu), así como sancionar sus realizaciones.

7.7. Coordinar la actividad sindical y, recogiendo las propuestas de las Unions Comarcals o Intercomarcals, elevar propuestas a todos los afiliados y afiliadas.

7.8. Decidir la orientación sindical, sus objetivos inmediatos y las acciones necesarias para ello. De manera ordinaria una vez debatidos y decididos estos aspectos en las Unions Comarcals o Intercomarcals

o en los Plenos Nacionales de cada sector: así como decidir, de modo extraordinario, en aquellos asuntos que por su importancia o urgencia necesiten respuesta inmediata.

7.9. Planificar la actividad sindical, potenciar la eficaz organización sindical, aprobar los presupuestos y amoldar las cuotas a ellos.

7.10. Administrar los bienes del STE del País Valencià.

8. Los miembros del Consell Nacional podrán ser revocados de sus cargos por decisión de la base afiliada por la que fueron elegidos o a iniciativa propia; en todo caso se explicarán las razones de la renovación.

9. Se realizará acta de cada reunión y se informará puntualmente a la base afiliada.

Art. 26. Secretariat Nacional:

1. Es el órgano de gestión, representación y dirección del STE-PV entre reuniones del Consell Nacional.

2. Será elegido por el Congrés, según número y composición establecido por el propio Congrés, atendiendo a la adecuada representación territorial y sectorial.

3. Se reunirá con carácter ordinario cada 21 días, estableciéndose un calendario anual de reuniones ordinarias, quedando cada reunión autoconvocada el anterior, en la que se hará un adelanto de los asuntos ordinarios a tratar. Su orden del día se ultimará a partir de las propuestas de las Unions Comarcals o de los miembros del Secretariat, según se establezca en el reglamento de régimen interno.

4. Se reunirá extraordinariamente siempre que lo requiera la dinámica sindical, a petición de 1/3 de sus miembros o de 1/3 de los miembros del Consell Nacional, quienes al pedirlo indicarán el orden del día. Será convocada según se establezca en el reglamento del régimen interno.

5. Se organizarán en su seno las Secretaries que el Congrés crea necesarias, siempre manteniendo el carácter colegiado del Secretariat. Cada secretaría será auxiliada por una comisión técnica.

6. Son sus fines:

6.1. Representación de STE-PV en los órganos de la UCSTE.

6.2. Representación oficial del STE-PV.

6.3. Dirección y coordinación de las secretarías de cada sector.

6.4. Dirección y coordinación de las comisiones de trabajos que se creen.

6.5. Elaboración de propuestas dirigidas al Consell Nacional o directamente a los afiliados y afiliadas.

6.6. Ejecutar lo ordenado por el Consell Nacional.

6.7. Convocar el Consell Nacional.

6.8. Elegir los responsables de cada secretaría y los cargos que dimanen de su organización interna.

6.9. Decidir en aquellos asuntos que por su importancia o urgencia necesiten respuesta inmediata, informando de ello inmediatamente a los afiliados y afiliadas y al Consell Nacional.

6.10. Informar tanto de los acuerdos del Consell Nacional como de los propios, así como de los asuntos de interés sindical.

6.11. Contratar personal administrativo y proponer al Consell Nacional que algún afiliado se dedique temporal y exclusivamente a coordinar la actividad sindical.

7. Incompatibilidades: No podrán formar parte del Secretariat Nacional los altos cargos públicos de la Administración del Estado y la Administración Autónoma, los afiliados que formen parte de los Parlamentos, así como los que sean representantes públicos de los comités ejecutivos o centros de dirección de los partidos políticos.

Art. 27. Gestora. «La gestora del STE-PV se elegirá extraordinariamente cuando no resultara elegido el S. N. Realizará provisionalmente sus funciones hasta la convocatoria, según se establezca en el órgano donde deba realizarse la elección del S. N., de un Congreso o Consell Extraordinario, en el que, de nuevo, se procederá a la elección del S. N. El número de miembros será establecido por el Congreso, así como el procedimiento de elección.»

Art. 28. Para garantizar la plena relación y coordinación entre los órganos sindicales y del STE del País Valencià con la UCSTE:

1. Los miembros del Secretariat Nacional formarán parte del Consell de su Unió Intercomarcal, pudiendo asistir al Pleno Intercomarcal de su sector.

2. Serán miembros natos del Secretariat Nacional los afiliados que sean miembros del Secretariado Confederal de la UCSTE, debiendo asistir, como mínimo, uno de ellos a cada reunión del Secretariat Nacional.

3. Será causa de baja automática en un Secretariat el tener tres faltas consecutivas a sus reuniones ordinarias, o cinco no consecutivas durante un año.

CAPÍTULO VI: DE LOS SECTORES

Art. 29. Los diversos sectores de trabajadores de la enseñanza se articularán para tratar su problemática específica, y tendrán autonomía jurídica, administrativa y económica, sin perjuicio de lo establecido en estos Estatutos o por el Congrés Nacional.

Art. 30. A nivel organizativo el Congrés determinará la estructuración de sectores, indicando los órganos sindicales sectoriales. A nivel de País Valencià se estructuará la Secretaría Nacional de cada sector y el Pleno Nacional de cada Sector, según los criterios organizativos decididos por el Congrés Nacional, concretados por el Consell Nacional, quien elaborará un reglamento del régimen interno.

CAPÍTULO VII: ESTRUCTURAS ESPECIALES

Art. 31. En función de la extensión y particularidad de su problemática, las trabajadoras y trabajadores de la enseñanza en paro, interinos, jubilados... podrán estructurarse dentro del STE-PV con autonomía para reunirse como tales a todos los niveles, para conseguir una mayor eficacia en el planteamiento de sus reivindicaciones.

Art. 32. Dada la opresión y discriminación a todos los niveles en que se encuentra la mujer, tanto a nivel laboral como por el contenido sexista de la educación que se imparte, todas las mujeres afiliadas que lo deseen podrán organizarse autónomamente, es decir, de la manera que consideren más oportuna, impulsando la Secretaría de la Mujer, como un medio de organizar la lucha contra la discriminación a la que está sometida en la enseñanza y en todos los niveles, de cara a hacer avanzar el conjunto del sindicato y en especial a las mujeres afiliadas, en la asunción de la problemática de la opresión de la mujer. Dicha estructura buscará relacionarse y conectar con las organizaciones de mujeres de cada ámbito territorial para lograr una unidad de acción, y estará representada en los organismos de dirección del sindicato a todos los niveles.

Art. 33. Las estructuras especiales tendrán necesariamente un carácter flexible, disfrutando del apoyo, incluso económico, del conjunto del sindicato, que haga posible el desarrollo de sus actividades.

Art. 34. Estas estructuras especiales estarán en conexión con los movimientos democráticos existentes en el entorno que asuman su problemática específica y elaborarán propuestas dirigidas a los órganos sindicales.

CAPÍTULO VIII: COMISSIÓ DE CONTROL ADMINISTRATIU I COMISSIÓ DE GARANTIES I CONFLICTES

Art. 35. La Comissió de Control Administratiu será elegida por el Congrés y estará integrada al menos por tres miembros, siendo cada uno de ellos de distintas Unions Intercomarcals. Tendrá como función el control del funcionamiento administrativo y financiero de los órganos del STE-PV. Elaborará un informe anual que presentará al Consell Nacional y someterá al Congrés un balance de su trabajo. Sus miembros no podrán formar parte del Secretariat Nacional.

Art. 36. La Comissió de Garanties i Conflictes tendrá como función atender a cualquier reclamación de miembros u órganos del STE-PV, contra acuerdos o actuaciones de otros afiliados u órganos.

Deberá garantizar, en todo caso, que las decisiones, tanto del Consell Nacional como del Secretariat Nacional estén en la línea marcada por el Congrés Nacional, dejando constancia ante el Consell Nacional de las anormalidades que al respecto detecte o de las que reciba denuncia. Deberá introducir en el orden del día del Consell Nacional o del Secretariat Nacional los puntos que dimanen de su función. Será elegida por el Congrés Nacional y sus miembros, en número de tres, no podrán pertenecer ni al Secretariat Nacional ni al Consell Nacional. Presentará un informe ante el Congrés Nacional.

CAPÍTULO IX: PATRIMONIO Y CUOTAS

Art. 37. El Congrés Nacional aprobará la carta financiera, en donde se recojan los criterios de organización económica y financiera del STE-PV.

Art. 38. El STE-PV no cuenta con patrimonio fundacional alguno, dotándose de recursos financieros por la cuota de sus miembros que fijará el Consell Nacional. Así mismo podrá dotarse de recursos económicos por cualquier otra actividad que la ley permita.

Art. 39 El STE-PV reclama su derecho a que le sea devuelta la parte que le corresponde del Patrimonio Sindical del Sindicato Vertical, pagado por las cuotas de los trabajadores de la enseñanza. Así mismo la que le corresponda de los organismos paraestatales de afiliación forzosa durante el régimen franquista.

CAPÍTULO X: DISOLUCIÓN DEL STE-PV

Art. 40. El STE del País Valencià podrá disolverse por decisión del Congrés Nacional, siempre que voten favorablemente un número de delegadas y delegados que representen, al menos, los dos tercios de la base afiliada.

PONÈNCIA 3

LÍNIA D'ACCIÓ SINDICAL

1. CONDICIONS DE TREBALL DELS DOCENTS (Estatut del Professorat)

1.1. Formació inicial

• El nostre objectiu és la consecució del COS ÚNIC D'ENSENYANTS.
• La formació inicial tindrà caràcter universitari, tot existint un únic nivell de titolació per a tots els professors: **llicenciatura.**
• El currículum es composarà d'una part de matèries comunes, de formació per a la professió, i una part de matèries específiques, relatives al nivell dels nous alumnes i a l'especialitat que hom trie.
• La formació no té perquè realitzarse a una facultat universitària única.
• L'Administració posarà les mesures oportunes per al reciclatge dels actuals professors sense titolació universitària.

1.2. Accés

• Augment del total dels efectius per fer front a les exigències de qualitat de l'ensenyament que demana la societat actual.
• Mètode d'accés racional i únic per a tot el professorat: objectiu en els criteris de selecció i amb proves, si existeixen, no eliminatòries i que es compensen a la qualificació final.

• Titolació única per a l'accés a cada cos, mentre que no s'aconsegueisca la titolació igual.

1.3. Formació continuada

• Facilitar la realització d'activitats de perfeccionament i reciclatge a tot el professorat, amb independència del seu lloc de treball o del centre de formació (universitat, empreses...).
• Com a norma general, la formació contínua es realitzarà dintre de l'horari lectiu i tindrà caràcter gratuït.
• Impulsar la renovació pedagògica i científica del professorat per eliminar el dogmatisme i l'autoritarisme a l'ensenyament.
• Facilitar la realització, difusió i intercanvi d'activitats d'investigació didàctica i pedagògica entre els professors.
• Moure la participació del professorat als Centres de Professors (CEPs), per aconseguir una gestió democràtica i l'autonomia de funcionament que impidesca la seua burocratització.
• Defensar l'existència i autonomia dels Moviments de Renovació Pedagògica (MRPs), com a canalització de l'avantguarda de la innovació educativa, tot exigint la dotació suficient de mitjans.

1.4. Retribucions

• Defensa del poder adquisitiu dels salaris mitjançant augments iguals a l'IPC real. Introducció de la clàusula de revisió salarial per als funcionaris.
• Recuperació de la pèrdua del poder adquisitiu acumulat durant els darrers deu anys.
• Consecució del principi **«a igual treball, igual salari»**, tot eliminant totes les diferències retributives que no siguen conseqüència directa de l'antiguitat dintre d'un mateix nivell d'ensenyament.
• Pagues extraordinàries iguals a una mensualitat, és a dir, que incloguen tots els conceptes retributius.
• Consecució de l'equiparació retributiva entre els distints cossos.
• Consecució de l'homologació real amb la resta dels funcionaris.
• Nivell 23 per a EGB, 25 per a Mitges i 27 per a Catedràtics. Complement generalitzat per a tots els professors iguals a la massa salarial corresponent als complements de productivitat i de destí dels funcionaris no docents.
• Homologació de triennis per a tots els col·lectius que tinguen índexs diferents, tot reconeixent la retroactivitat des del moment del canvi d'índex.

1.5. Jornada laboral

• La jornada setmanal de treball serà de 30 hores. D'aquestes seràn lectives entre 15 i 20, segons el nivell de l'ensenyament.
• L'horari lectiu del professor no s'identifica amb la docència de classe, considerant-se també lectiva l'atenció d'alumnes en tallers, laboratoris, biblioteques...

• Les hores no lectives tindran caràcter d'acumulables.
• Les tasques de coordinació, atenció a pares, programació, etc., es realitzaran dintre l'horari escolar. L'assistència a les reunions dels òrgans col·legiats de govern mixtes serà obligatòria per als elegits i es computarà com a jornada.
• La reducció d'horari lectiu als càrrecs unipersonals es farà en funció del tamany, serveis i règim del centre. En cap cas la reducció no podrà eliminar l'horari lectiu.
• Als professors que per la seua tasca en el centre necessiten, per a portar-ho endavant objectivament, un temps superior a l'horari no lectiu se'ls oferirà, com a compensació, la possibilitat d'escollir entre any sabàtic, compensació econòmica o d'altres.
• El professor acollit a la jornada reduïda veurà minvat tant l'horari lectiu com el no lectiu, per a permetre la seua coordinació amb la resta dels companys i l'atenció a les altres activitats no lectives.

• Els càrrecs unipersonals no podran acollir-se a la jornada reduïda.
• El curs escolar tindrà la mateixa durada, en dies lectius, a tots els nivells de l'ensenyament i a tot el territori estatal.

• Cadascuna de les comunitats autònomes fixarà els períodes de vacances i les festes del seu territori autònom. El Consell Escolar Municipal fixarà les festes del municipi independentment de les fixades per la comunitat autònoma corresponent.
• Es generalitzarà la implantació de la **JORNADA CONTINUADA** sempre que ho sol·licite la comunitat escolar, tot i oferint activitats voluntàries als alumnes, amb càrrec als municipis i a la comunitat autònoma.
• S'implantarà l'any sabàtic per a la realització d'activitats d'investigació i intercanvi.

1.6. Promoció

«No a la CARRERA DOCENT. No a la jerarquització de l'ensenyament»

1.6.1. Promoció a altres cossos

• El pas de l'Ensenyament Bàsic a l'Ensenyament Mitjà es realitzarà mit-

jançant concurs de trasllat (sense concurs de mèrits o oposicions prèvies), sempre que hom acredite 10 anys de serveis en ensenyament bàsic i es tinga la titolació adient per a la plaça a la qual hom vol accedir. La puntuació per al concurs serà la que corresponga a l'antiguitat.
• El pas de l'Ensenyament Mitjà a la Universitat es realitzarà de manera semblant, sempre que s'acrediten 10 anys de serveis en EE MM i es tinga la formació idònia per a la plaça a la qual es vol accedir. Els professors d'EE MM tindran prioritat front als lliures per a l'obtenció de la vacant. Entre ells desempatarà l'antiguitat.
• El mateix tractament es donarà per al pas de Universitat a EE MM i d'ambdues a EE BB.

1.6.2. Accés a llocs de treball no docents

• L'accés a aquestos llocs restarà reservat als funcionaris docents que tinguen la preparació escaient. Es realitzarà mitjançant concursos públics.
• Hom reservarà el lloc d'origen durant un període màxim de temps quan l'estada al lloc no docent no tinga limitació temporal; si no la tinguera, la reserva es faria fins al final.
• La retribució serà la que pertoque al lloc de treball.
• Quan el lloc de treball no docent corresponga a una funció externa als centres docents i sense contacte amb alumnes, el període d'estada serà necessàriament limitat. Obligatòriament es tornarà a la docència durant un període de temps abans de tornar a ocupar altre nou lloc de treball, encara que siga del mateix tipus que l'anterior.

1.7. Mobilitat

1.7.1. Trasllats

• Concurs únic per Cos, directament a un centre i resolt abans del darrer trimestre del curs escolar.
• L'antiguitat deurà ser el criteri prioritari, tot recompensant l'estada a un centre i en zones o districtes amb circumstàncies especials (rurals i suburbials).
• Període transitori amb eliminació progressiva dels diferents concursos i torns a l'EGB.
• Dret de concurrència.
• Prioritat als professors amb unitat suprimida per a l'obtenció d'unitats semblants al seu centre o zona de procedència (sempre en la mateixa localitat).
• Recompensar els desplaçats forçosos en la puntuació per a que puguen tornar a les seues comunitats d'origen.
• Donar puntuació als propietaris provisionals i en expectativa per tal d'eliminar discriminacions entre comunitats autònomes.
• El desconeixement de la llengua cooficial d'una comunitat autònoma no deu ésser obstacle per accedir a aquesta per concurs, encara que s'obligue al professor a aprendre-la en un temps curt.
• El MEC i les Comunitats Autònomes amb competències educatives facilitaran al professorat que així ho sol·licite l'aprenentatge de qualsevol de les llengües de l'Estat espanyol.

1.7.2. Permutes

• Quan un funcionari docent desitge permutar, la permuta es traurà a concurs públic entre els professors de la localitat a la que hom vol accedir.
• Es necessitaran condicions semblants entre els permutants pel que es refereix a situació administrativa, especialitat, etc.
• Es perdran punts, com si es tractara d'un concurs de trasllat.

1.7.3. Adscripció de grups d'alumnes

• Els Claustres o Departaments tindran autonomia per a realitzar l'adscripció del professorat a cada grup d'alumnes.
• Els criteris fonamentals que deuen regir les adscripcions són els de permetre la formació i manteniment d'equips pedagògics estables i, en bàsica, la promoció del professor amb el seu grup d'alumnes durant un cicle i en la seua àrea, si procedeix.

1.8. Estabilitat en el lloc de treball

• Manteniment d'unitats amb ratio inferior si la seua eliminació lesiona l'estructura i el funcionament interns del centre.
• Confirmació automàtica dels propietaris provisionals o amb expectativa, no desplaçats per concurs, que ho sol·liciten.
• Negociació amb el MEC i comunitats autònomes amb competències, que encara no ho hagen realitzat, d'una nova relació laboral amb els interins que els assegure l'estabilitat.
• Regulació de la situació laboral dels col·lectius de professors no reglats.
• Nomenaments a principi de curs.

1.9. Drets i deures

• Consecució d'alguns drets que encara no tenim: reconeixements mèdics periòdics, atenció especial a les malalties professionals, segur escolar per a tots els alumnes, jornada continuada, any sabàtic, reducció d'horari lectiu als majors, control paritari dels procediments administratius, canvi a un altre lloc en l'Administració en el cas d'incapacitat per a la docència adquirida amb posterioritat a l'accés.
• Defensa dels drets ja aconseguits.
• Lluita contra la corrupció a tots els àmbits de l'ensenyament.
• Vies de reclamació independents de la pròpia Administració, ràpides i controlades pels sindicats.
• Dret a gaudir de permisos en les mateixes condicions que la resta dels funcionaris i sense obligació de deixar coberta la docència.
• Dret a que l'Estat assumesca de forma efectiva la responsabilitat civil dels fets produïts en qualsevol activitat dintre del normal funcionament de l'ensenyament.

1.10. Situacions administratives

1.10.1. Excedències

• Els professors gaudiran dels mateixos drets a excedència que la resta de funcionaris.
• El reingrés deurà fer-se per concurs, per evitar les situacions de provisionalitat.

1.10.2. Serveis especials

• Els serveis especials es concediran sols per a la realització de tasques no docents.
• La concessió es farà amb criteris públics i controlats pels sindicats.
• Tindrà una durada prefixada i sols en casos excepcionals podran ésser prorrogats.

1.10.3. Escales a extingir

• Eliminació de les escales a extingir i integració en els respectius cossos.

1.11. Seguretat Social i MUFACE

1.11.1. Prestacions

• Millora de les prestacions de MUFACE i Seguretat Social.
• Facilitar i accelerar l'obtenció d'aquestes prestacions simplificant els processos.
• Revisió de les quantitats d'algunes prestacions, com els subsidis de jubilació dels mestres, que hauran de rebre el mateix tractament que la resta de professors i funcionaris.
• Incorporació d'altres prestacions, com: total atenció dental, reeducació

de la veu, etc. Reglamentació especial per a les malalties professionals.
• Garantir una assistència sanitària de qualitat i sense limitacions de cobertura, fins i tot en processos crònics.
• Millora del control de la gestió de MUFACE i de la Seguretat Social. Millora del control de la contractació i acompliment dels concerts de MUFACE amb les companyies privades.
• Participació democràtica dels sindicats, en funció de la representativitat obtinguda a les eleccions sindicals de cadascú dels sectors, en tots els òrgans de gestió i control de MUFACE i Seguretat Social.

1.11.2. Jubilació

• Dret a la jubilació voluntària als 30 anys de servei.
• Jubilació forçosa als 60 anys.

1.11.3. Pensions

• Establir les pensions en funció de la cotització real i no mitjançant Llei de Pressupostos.
• Pensió de jubilació igual al total dels havers en actiu per als docents amb 30 anys de serveis o jubilats per incapacitat. Garantir en tot cas, i com a mínim, una pensió igual al salari mínim interprofessional.
• En la fixació dels nivells intermedis de les pensions, les que corresponen a més de 20 anys de servei s'aproximaran al 100% del salari en actiu.
• Desaparició del període de carència per a les pensions per mort o incapacitat permanent.
• Pensions d'orfenesa i viudetat justes i dignes i mai no inferiors al salari mínim interprofessional.
• Augment de les pensions igual a l'IPC. Clàusula de revisió, com en els salaris.

1.11.4. Mutualitats Antigues-Fons Especial

• Estudi de la viabilitat de millora i recapitalització de les antigues mutualitats (Fons Especial).
• Si la millora resultara inviable, estudi de la seua liquidació i devolució actualitzada de les quotes acreditades.

1.12. Vivenda dels professors

• L'Administració haurà de facilitar la vivenda del professor en aquelles localitats en les quals existeixen problemes per a aconseguir-la.
• Caldrà que es mantinga i s'actualitze el complement de casa-habitació, i ampliar-lo a tot el professorat.

2. CONDICIONS DE L'ENSENYAMENT

2.1. Servei públic

• L'ensenyament deurà d'ésser totalment gratuït a tots els nivells.
• Defensa d'un ensenyament pluralista, aconfesional, que empre mètodes científics i gestionat democràticament.
• Un ensenyament que s'inclina cap a la compensació de les deficiències de les classes socials deprimides.
• Proposta d'exigència i recolçament de la creació de centres d'ensenyança no reglada, però dintre del sistema educatiu, per a permetre la formació integral de totes les persones.
• Generalització de l'educació compensatòria amb programes adaptats a les necessitats de cada zona i amb suficient dotació de personal i materials didàctics.

2.2. Qualitat de l'ensenyament

• Dotacions adequades de mitjans personals i materials per a que cada centre puga atendre de forma adient totes les especialitats que precise la formació dels alumnes del seu entorn, tot i trencant el criteri **una classe/un professor.**
• Que cap professor estiga obligat a donar matèries per a les quals no està preparat (assignatures afins).
• Reducció general de la ratio alumne-professor, per reduir-la encara més a les zones deprimides.
• Reducció general de la ratio alumne-professor en laboratoris, classes pràctiques, etc.
• Fomentar la formació i manteniment d'equips pedagògics estables.
• Augment de la quota dels Serveis Territorials per a substitucions, fins un 7% de cada plantilla com a mínim.
• Formació de bosses de substituts per zones o districtes, tot atenent a les necessitats d'especialització. Simplificació de la burocràcia administrativa.
• Dotació a tots els centres del personal administratiu suficient.
• Dotació pressupostària per a fer efectiva la normalització lingüística.

2.3. Autonomia dels Centres

• Fomentar l'autonomia dels centres en la determinació i definició de les funcions de gestió i coordinació.
• Autonomia en la fixació dels programes i en l'elaboració dels pressupostos econòmics.

2.4. Participació

• Participació dels docents, mitjançant els seus representants, en tots els processos que incidesquen en les condicions de treball i en l'ensenyament.
• Participació dels docents en l'elaboració dels programes i mètodes d'ensenyament.
• Facilitar la participació de tots els sectors, tot i propiciant la dels alumnes per ésser aquesta la més difícil, en la planificació de l'ensenyament i en la vida dels centres.
• Fomentar la participació del professorat en l'elecció dels Consells de Direcció dels CEPs i en l'elaboració dels seus programes i plans.

2.5. Inter-disciplinarietat

• Fomentar la realització de programes interdisciplinars als nivells que per la seua divisió en especialitats de l'ensenyament es puga provocar una excesiva nuclearització dels continguts.

2.6. Gestió i coordinació

• Hom s'inclinarà cap a la gestió democràtica dels centres amb el funcionament d'equips directius i, on siga possible, a la direcció col·legiada.
• Elecció democràtica de tots els càrrecs, fins i tot els pedagògics.
• Es crearan als centres mecanismes d'autoavaluació a distints nivells (claustres, departaments, cicles, etc.), que possibiliten el control i l'adaptació dels programes.
• El control intern del funcionament, així com el rendiment personal, es farà conforme a criteris establerts en els òrgans col·legiats de govern i coordinació.
• Fomentar la coordinació entre els nivells de l'ensenyament, per facilitar la promoció dels alumnes d'uns nivells d'ensenyament a d'altres.

2.7. Edificis

• Les noves edificacions s'hauran de fer cercant la seua adaptació a l'entorn, tot i assegurant l'existència dels locals adients per a garantir tots els serveis necessaris.

• Assegurar el manteniment correcte dels edificis escolars amb càrrec a l'Administració.
• Adaptar els edificis antics, mitjançant les obres de reforma que facen falta a les necessitats d'un ensenyament modern i de qualitat.

2.8. Serveis

2.8.1. Menjadors escolars

• Adaptació dels edificis escolars per a que l'existència del menjador no anul·le ni impossibilite la utilització dels locals per a altres activitats.
• Funcionament autònom de menjador, per a que el seu funcionament no incidesca de forma negativa en l'ensenyament i en les activitats de coordinació del personal docent.
• Anul·lació total de l'obligatorietat d'atenció al menjador pel personal docent.

2.8.2. Transport escolar

• Eliminació, quan siga possible, de la necessitat d'utilització del transport mitjançant l'augment de centres docents.
• Control efectiu de les condicions i dels vehicles que ho realitzen.
• Autonomia total de funcionament respecte dels centres i del personal docent.

2.9. Serveis de suport a la docència

2.9.1. Suports docents

• Estudi seriós de la necessitat de suport als centres o zones, en funció de les necessitats de la població escolar i dels programes que es desenvolupen.
• Dotació de mitjans, materials i personals, suficients per a la realització de cada programa.
• Selecció del personal ajustada als criteris de publicitat i objectivitat en la fixació i avaluació dels mèrits.
• Retribució ajustada a les condicions de treball i a la preparació sol·licitada.
• Fixació prèvia de la durada del programa i dels corresponents nomenaments.

2.9.2. Orientació escolar

• Dotació del personal necessari per a assegurar a cada centre la detecció de les dificultats d'aprenentatge.
• Selecció dels orientadors entre el personal funcionari docent suficientment qualificat per a la realització de la tasca d'orientació.
• La funció d'orientació deurà realitzar-se com una part més de la programació general d'activitats del centre.
• Retribució ajustada a les condicions de treball i a la preparació sol·licitada.
• Propiciar la coordinació entre els equips d'orientació i altres suports (*integració, compensatòria...*) *d'una* zona per assegurar unes prestacions el més completes possible.

2.10. Inspecció

• És un servei de coordinació i avaluació extern als centres, que haurà de realitzar-se amb les corresponents garanties de coneixement de la realitat escolar.
• Existirà un seguiment continuat de l'activitat de cadascú dels centres mitjançant l'emissió d'informes i l'anàlisi amb els professors de les mesures a adoptar i els canvis a introduir en cas necessari per a corregir les dificultats o errors en la realització de la programació del centre.
• Els informes que l'inspector confeccione sobre el treball d'un professor concret deuran ser coneguts per *aquest, tot i poder fer les observacions* que considere oportunes i que s'inclouran a l'informe.

3. CENTRES ESPECIALS

3.1. Centres rurals

• Potenciar la constitució de **claustres de zona** que permetesquen a aquestes escoles tenir totes les ventajes de personal i de material de la resta de col·legis.
• Potenciar la participació dels professors de les zones rurals en activitats de perfeccionament i formació contínua mitjançant professorat substitut o permisos periòdics.
• Assegurar vivendes dignes.
• Reconeixement legal de l'escola rural amb característiques pròpies dintre el sistema educatiu.

3.2. Zones suburbials

• Dotació de personal auxiliar de reeducació i tractament de les dificultats d'adaptació i aprenentatge.
• Dotació de material suficient per tal que l'ensenyament s'adapte a les necessitats dels alumnes pel que respecta a coneixements i destreses.
• Autonomia dels centres per a fixar els programes.

3.3. Centres en el estranger

• Programació que permetesca el manteniment de la relació dels emigrants i dels seus fills amb la cultura dels pobles de l'Estat.
• Convalidació d'estudis.
• Afavorir els agrupaments de professorat per tal d'evitar el seu aïllament.
• Anomenaments per períodes preestablerts amb manteniment de la plaça d'origen o similar.
• Retribucions que permeten una vida digna al país on és destinat.

3.4. Centres i poblacions itinerants

• Assegurar, en la mesura del possible, la continuïtat de l'escolarització de les poblacions itinerants mitjançant la realització de programes escaients i la potenciació de la coordinació entre el professorat.
• La realització d'aquests programes no deu augmentar la jornada de treball dels professors.
• El professorat itinerant deu rebre una atenció especial pel que pertoca *a una major retribució i augment del* període de vacances.

4. DRETS SINDICALS

4.1. Eleccions i representativitat

• Elecció de representants als centres.
• Eleccions de representants per cada cos.
• L'únic criteri de representativitat deu ser el dels vots.
• Mentre no hi hagen representants triats directament, totes les organitzacions sindicals rebran el mateix tractament.

4.2. Control i negociació col·lectiva

• Assegurar la presència sindical i l'efectiu control dels òrgans administratius.
• Presència i control sindical als òrgans de selecció dels funcionaris per al seu accés a la Funció Pública i als diferents llocs.
• Dret real a la negociació col·lectiva en la fixació de salaris i les modificacions de les condicions de treball.
• Dret a que la negociació dels temes docents la duguen a terme els representants triats pel professorat.
• Presència sindical, a petició del funcionari, als òrgans i tribunals sancionadors.

COMPETÈNCIES EDUCATIVES AUTONÒMIQUES I ACCIÓ SINDICAL

Les competències en matèria d'educació transferides a la Generalitat Valenciana han obert un nou àmbit de negociació i d'acció sindical.

Alguns han optat per infravalorar les possibilitats que aquest fet comporta. Nosaltres, pel contrari, pensem que és precís aprofundir l'actual ús que es fa de les competències i ens plantegem com un objectiu sindical de primer ordre el forçar la Conselleria per tal que assumesca la iniciativa en totes aquelles qüestions que siguen possibles i el criticar obertament les còmodes tentacions d'imitar l'Administració Central.

COMPETÈNCIES ECONÒMIQUES

Malgrat que els criteris retributius es determinen fonamentalment als Pressupostos Generals de l'Estat, existeixen aspectes de desenvolupament autonòmic. Així, hem pogut veure com, a diferència de la resta de l'Estat, els interins estan cobrant el cent per cent de les retribucions bàsiques i el cent per cent de les complementàries.

Aquest fet ha estat possible per estar contemplat a la Llei de la Funció Pública Valenciana i al recurs que el STEPV va presentar per tal que s'aplicara.

Un altre tema és el dels complements específics. La Generalitat Valenciana, a diferència de la resta de l'Estat, els ha generalitzat a tots els funcionaris a excepció dels docents, amb la conseqüent discriminació per aquests. Conseqüentment, també cal assenyalar que la lluita per l'homologació en l'aspecte que fa referència a la repercusió generalitzada dels complements específics per als docents cal centrar-la fonamentalment a nivell autonòmic.

ESTATUT DEL PROFESSORAT

Si exceptuem el que fa referència a la carrera docent i a la formació inicial del professorat, hi ha un nombre important de temes referits a l'estatut del professorat de competència autonòmica. Com exemple, podríem esmentar els concursos de trasllats, les comissions de serveis, el calendari escolar, les vacances i les llicències i permisos.

MILLORA DE L'ENSENYAMENT

Tots sabem la quantitat d'elements que integren allò que se'n diu millora de la qualitat de l'ensenyament. Molts d'ells són de competència autonòmica: construccions escolars —tant en l'aspecte qualitatiu com quantitatiu—, dotacions i equipament dels centres públics, menjadors, etc. Això per no parlar de l'EPA, els gabinets psicopedagògics i els ensenyaments diferencials en general.

OBRIR UN FRONT, GUANYAR UNA BATALLA

L'existència d'una sèrie de comunitats autònomes amb competències en matèria d'educació ens ofereix un nou camp de lluita que, en la mesura que divideix l'Administració en dos fronts, la debilita, i en la mesura que la debilita millora la nostra correlació de forces.

Malgrat el seu valor puntual, podem constatar com, per exemple, la postura de la Conselleria respecte al tema de la responsabilitat civil, concretada en la necessitat d'un canvi legislatiu al marge de les pòlisses, ha deixat en evidència a una Administració Central empenyada en defensar que no existeix cap problema de responsabilitat civil que no es puga arreglar amb una circular que per a res no serveix.

LA INÈRCIA D'UNS I D'ALTRES

El gran risc de l'Administració Autonòmica és el d'imitar sistemàticament a la Central, renunciant a les possibilitats que ofereix l'Autonomia, amb la qual cosa el sostre de competències reals és molt inferior al possible.

La inercia, però, no és patrimoni de la Generalitat. També algunes forces sindicals excessivament centralitzades viuen ben còmodes repartint els documents i les revistes que d'una o altra manera ixen de les seues direccions estatals. No és cap casualitat que el STEPV —en contrast amb els sindicats esmentats— haja estat l'únic sindicat capaç d'editar periòdicament una revista a nivell autonòmic. Perquè hi ha un altra qüestió: Com volen alguns sindicats dir alguna cosa a nivell de país amb una estructura provincial?

UNA ESTRUCTURA CONFEDERAL

Una de les característiques de la UCSTE és el seu caràcter confederal. Una confederació, no entesa com una confederació de rames i sectors, sinó de sindicats amb un elevat grau d'autonomia. Aquesta autonomia és la que ens ha permés afrontar amb eficàcia tant l'acció sindical a nivell estatal com en l'àmbit autonòmic. En aquest sentit, cal remarcar que la nostra estructura és la que millor respon a la idea d'eficàcia.

Encara una cosa més: a partir d'ara, cada vegada serà més difícil tenir una estructura estatal sòlida sense una estructura autonòmica sòlida. I per això la UCSTE és la millor garantia d'una acció sindical eficaç a nivell estatal.

GESTIÓ DEMOCRÀTICA

Moltes de les reivindicacions relacionades amb la gestió democràtica són competències de la Generalitat. Concretament, tot el desenvolupament de la LODE referit a aquest tema. Cal fer esment dels Consells Escolars en els seus diferents àmbits, sobre els que la Generalitat té unes competències pràcticament exclussives i que caldria clarificar, corregir, ampliar i potenciar en molts aspectes. Com ara: concepte de majoria

absoluta mantés per l'Administració per a l'elecció del director per part del Consell Escolar de Centre, canvi de l'actual sistema per a cobrir vacants dels representants del professorat en el Consell Escolar de Centre, major autonomia en la constitució dels Consells Escolars Municipals i participació en aquests dels sindicats d'ensenyament i dels Moviments de Renovació Pedagògica. constitució dels Consells Escolars de districte i dels comarcals, augment de les competències i poder decissori de cadascun dels consells, assegurar la conexió-coordinació entre els consells escolars en els diferents nivells —zona, municipi, comarca, país...—, mitjançant l'establiment d'una via de representació directa, etc.

RENOVACIÓ PEDAGÒGICA

La Generalitat Valenciana té competències molt importants en el reciclatge del professorat i en l'experimentació i innovació educativa. Tot això sense menysprear les que té sobre la inspecció educativa.

Lluites com les de la potenciació de les Escoles d'Estiu, la no burocratització de la renovació pedagògica a través dels CEPS i el reconeixement real de les tasques que realitzen els MRP passen per la Generalitat.

NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

Cal constatar dues coses: que la Generalitat és competent per a legislar i que a més a més té competències per tal de posar els mitjos necessaris, per tal d'aconseguir la normalització lingüística. A partir d'aquests dos fets, el balanç dels darrers anys es caracteritza per: una legislació confusa, una descompensació entre els avanços en l'ensenyament respecte als pràcticament nuls de l'ús i per una pèssima política de reciclatge. En aquests moments, la reivindicació del reciclatge dintre de l'horari escolar, i amb uns continguts més adaptats al que se li exigeix al professorat en la seua funció docent, és un objectiu absolutament prioritari. Objectiu que ja tenen cobert la resta de funcionaris i que s'emmarca conseqüentment amb l'homologació.

PONÈNCIA 3 - ANNEX 1

ENSEÑANZA PRIVADA

Es indudable que con la aplicación de la LODE se han producido notables mejoras en la democratización de la escuela privada, como:

— Consejos Escolares.
— Pago delegado.
— Control económico.
— Libertad de Cátedra.

Pero no es menos cierto que muchas de las expectativas creadas entre los trabajadores del sector con la aparición de la LODE, se han visto frustradas por la falta de concreción de la ley o por la falta de voluntad política de la administración (PSOE) para aplicarla en toda su extensión.

Así, por ejemplo, la Ad. no ha querido asumir su papel en temas como las elecciones a los CE, consintiendo las mil y una argucias de la patronal. El pago delegado, que todos esperábamos como solución a muchos de nuestros problemas (¿?) nos ha creado otros nuevos a veces más difíciles de solucionar que los anteriores, debido a la inflexibilidad de la Ad. (Ahora sí) con los trabajadores: CPTS, Homologación (¿?), Centros en Crisis, etc.

En este momento y para seguir avanzando en la dirección de integrar a la E. Privada en la concepción que el STE-PV tiene de la Escuela Pública, nos encontramos con la siguiente problemática:

1. *CENTROS EN CRISIS*

Con la puesta en funcionamiento de la LODE y del reglamento del régimen de conciertos, determinados Centros han agotado sus posibilidades de subsistencia, al no reunir las adecuadas condiciones para su funcionamiento (centros con calificación provisional). Otros centros, aun reuniendo todas las condiciones necesarias, debido al notable descenso de la natalidad, se encuentran en situaciones precarias de ratio, sobre todo en los Ciclos inicial y medio.

Ante esta situación, la Administración ha tomado la vía del cierre de unidades, cuando no de Centros Completos. Si bien en el primer caso es lógica esta vía, en el segundo no lo es tanto, pues debería de aprovecharse esta disminución, para bajar la ratio a unos niveles «decentes» para mejorar la calidad de la enseñanza y no optar por la vía más barata, lo que supone seguir manteniendo ratios irracionales.

Pero, ¿qué ocurre con los trabajadores de estas unidades que se cierran?

Ya en el año 86 en el PV quedaron 45 profesores sin sus correspondientes unidades y, posteriormente, en febrero del 88 fueron 9 más y en septiembre de este año han sido 31 más.

Ante tal situación se negoció con la C. y la Patronal los llamados «acuerdos sobre C. en C.», que hasta ahora han sido un parche con el cual hemos podido simplemente recolocar a estos compañeros. Pero, recolocarlos ¿en qué condiciones? Es bien cierto que las condiciones laborales de estos compañeros no son las más idóneas, puesto que no tienen asignado un trabajo específico.

Lo cierto es que aquí en el PV la gran criba de Centros Concertados no ha tenido lugar todavía, sino que se espera que ocurra en la próxima renovación de conciertos, con lo cual los actuales acuerdos no servirán, pues parece improbable que sean capaces de acoger a todos los trabajadores que presumiblemente se verán afectados (se han hecho estimaciones que rondan los 500 en todo el PV).

Ante esta situación la propuesta iría en la dirección de llegar a unos nuevos acuerdos que fueran capaces no sólo de acoger a todo este gran continente de trabajadores abriendo nuevas posibilidades de recolocación, sino que además mejorarán las condiciones laborales de los mismos.

Las bases sobre las que deberían sustentarse estos nuevos acuerdos serían:

a) Disminución de la ratio a 1/25, lo que posibilitaría el mantenimiento de muchas unidades, cuyo único motivo de cierre es la disminución del número de niños.

b) Abrir nuevas posibilidades de recolocación que presumiblemente el sector concertado no va a poder absorber por si solo todo el contingente de trabajadores afectados por las reducciones de unidades. Así pues, además del propio sector, cabría la posibilidad de recolocar en Centros mantenidos con fondos públicos (EPA, UP,...) e incluso su incorporación en la e. estatal como interinos.

c) Dignificar la situación laboral de estos profesores definiendo claramente su función como profesor de apoyo y no como profesor de sustituciones, tal y como ahora está definido.

2. CONVENIO

Tradicionalmente la P. de la E. privada ha sido una de las más duras y recalcitrantes, lo que nos ha llevado a que los avances en el sector hayan sido muy lentos y muchas veces pagados a un costo altamente elevado.

Otro de los problemas con que nos encontramos a la hora de negociar los C. es la actitud claramente colaboracionista con la P. o pacificadora del sector que presentan algunos de los S. más representativos del sector, lo que nos lleva a no firmar el convenio desde hace algunos años.

En la actualidad los problemas más acuciantes de cara a la negociación del próximo convenio, el 8.°, son:

a) La reunificación en un solo convenio de la enseñanza privada de todos los sectores que se han ido desgajando de la misma (EE.II.E. Especial, Centros no concertados) lo que ha supuesto una pérdida de posiciones respecto al sector concertado.

b) La reducción de la jornada lectiva hasta alcanzar las 25 horas lectivas y 5 complementarias, como medida de mejora de la calidad de enseñanza, pudiendo entonces regularse el funcionamiento en estas horas complementarias de los equipos docentes, departamentos, ciclos, niveles, tutorías, claustros...

c) Abrir la posibilidad de negociación de convenios de ámbitos inferiores al estatal, o sea, a nivel de PV, *cuestión que en la actualidad* está bloqueada debido al articulado del actual convenio.

d) Establecer tope en la edad de jubilación y posibilitarla de manera anticipada con contratos de relevo.

3. CONSEJOS ESCOLARES

El principal problema con que nos encontramos en este tema es la falta de una normativa clara y concreta que garantice la democratización de su elección, funcionamiento y decisiones.

Así, mientras en la e. estatal la administración sí ha marcado las directrices necesarias, en la escuela concertada no la ha hecho, pues la normativa es ambigua y no vela por su cumplimiento la C.

El primer problema es la indefensión con la que se encuentran los trabajadores. No existe una protección legal de los trabajadores en los C. escolares como ocurre con los delegados sindicales, lo que da lugar en muchos casos a presiones por parte de la Patronal sobre los trabajadores más combativos de los claustros.

Otro problema más es que en la legislación se habla de «represen-

tantes de los profesores» y no de «representantes de los trabajadores» lo que origina que muchos religiosos pertenecientes a la orden del titular se puedan presentar como representantes del claustro.

Es decir, nos encontramos que en muchos casos, aquellos compañeros que han visto en los C. E. una posibilidad de democratizar la enseñanza, en lugar de esto han sumado graves problemas y enfrentamientos a los que ya tenían, cuando no despidos.

Ante esta situación lo correcto sería participar en los C. E., siempre que existan garantías de un funcionamiento democrático. De no ocurrir esto, no vale la pena quemarse. Es mucho más efectiva la lucha como delegado sindical.

Además debemos denunciar a la *opinión pública, tanto aquellos casos* de «pucherazos» y rodillo de la P., como la indefinición de la Ad. para conseguir la democratización de los C. E. y la defensa jurídica de los trabajadores en ellos presentes.

4. HOMOLOGACIÓN

El principio sindical de «a igual trabajo, igual salario» no se cumple, y por gran diferencia, en la e. privada. Si bien es cierto que tras muchos años de lucha se ha conseguido firmar, en marzo 88, unos acuerdos con el MEC que hablan de que habrá una homologación salarial al 95% en seis años. El primer plazo real ha de tener lugar en el año 89, ya que hasta el 88, inclusive, ha ido aumentado la diferencia existente.

Esto nos plantea varios problemas:

a) En primer lugar sólo se habla de salario y no de horario, con lo cual no es real la homologación, puesto que ni el salario será igual (sólo el 95%) ni las horas de trabajo serán las mismas, luego no existe tal homologación.

b) Otro problema es que estos acuerdos no afectan a los trabajadores de centros o niveles no concertados, creándose una profunda división entre los trabajadores de la enseñanza privada.

c) En el caso de los trabajadores de FP y BUP, *el caso es mucho más* complejo, pues la reducción horaria supone pasar de 27 horas a 18, lo cual implicaría la contratación de nuevos profesores para cubrir el horario lectivo de los alumnos.

Es decir, que con la firma de los acuerdos, la homologación retributiva no sólo no se consigue la homologación de horarios, ante lo cual hay que seguir presionando y luchando a la ad. y la P. para conseguir la HOMOLOGACIÓN REAL, abriendo las mesas de negociación necesarias y combinándolo con movilizaciones lo más amplias posibles.

5. UTEP

No obstante, se mantenga o no la coalición, es necesario diseñar un plan de acción sindical que nos lleve a aumentar la presencia del STE-PV en todos los sectores de la E. Privada. Este plan deberá girar necesariamente en torno a:

a) Ampliación de la afiliación. Para ello se ha de implicar a todos los afiliados del STE-PV, y en mayor medida a los liberados.

b) La organización comarcal o zonal de la afiliación, creando una infraestructura que posibilite la participación de todos los afiliados en la toma de decisiones sindicales.

c) Potenciar la afiliación militante, para lo cual se ha de ilusionar el afiliado en nuestro proyecto sindical, a través del reparto de responsabilidades tanto organizativas como políticas.

5. UTEP

El STE-PV, sindicato integrado en la UCSTE, siempre ha estado y está por la Unidad Sindical.

Así lo ha expresado en todas las manifestaciones públicas que ha realizado, al igual que en sus escritos.

Creemos que para conseguir dicha unidad sindical el STE-PV debe continuar apoyando la coalición ya formada (UTEP), dejando abierta la puerta a todos los sectores progresistas de la enseñanza privada.

PONÈNCIA 3 - ANNEX 1

CARÁCTER ASAMBLEARIO

En todos los procesos que supongan movilización deberán convocarse asambleas abiertas que sean unitarias con el resto de organizaciones implicadas en la movilización. En estas asambleas debemos defender que inexcusablemente tengan carácter decisorio, a la vez que contemplen los mecanismos básicos para lograr su efectividad:

— Formación de comités mixtos a los distintos niveles que se produzca la movilización.

— Conocimiento previo del contenido de discusión y decisión. Siendo necesario para ello que se produzca la doble vía: primero exposición de los planteamientos en la asamblea y discusión en los centros y posterior toma de decisiones en las asambleas, asegurándose que únicamente intervendrán en ellas quienes participan en las movilizaciones.

— Serán los comités mixtos los responsables de plantear las propuestas y trasladar con carácter ejecutivo las decisiones tomadas en las asambleas.

— Paralelamente a los procesos unitarios, como sindicato, deberemos realizar asambleas de afiliados, con la finalidad de poder orientar, desde la línea propia de nuestro sindicato, nuestras intervenciones en el proceso unitario.

Cuando alguna/s organización/nes sindical/es no acepten el proceso asambleario, lo realizaremos con aquellos que lo acepten, llegando, si ello es necesario, a promover el proceso en solitario.

Este último proceso nos obliga a plantearnos la conveniencia de nuestra presencia en aquellas asambleas que convoquen el resto de organizaciones sindicales que no han aceptado el proceso asambleario. Nuestra presencia, sin ser como organización, debe quedar patente mediante la intervención de los representantes y afiliados

— Para el STE-PV, las formas de acción sindical han supuesto desde sus orígenes, algo más que una cuestión de forma, ya que **nuestro modelo sindical** tiene **uno de sus pilares** básicos en una determinada dinámica sindical, basada en **la participación y el protagonismo de la Asamblea.** Esta afirmación, que puede resultar fácil, entraña riesgos y dificultades cuando hay que combinarla con la necesaria coherencia de una línea de política sindical.

Las mencionadas dificultades no pueden suponer, en modo alguno, el que nos replanteemos una dejación y/o pérdida de valor de la Asamblea, pero nos obliga a que sin ambigüedades, en nuestra praxis sindical, tengamos claramente definidos los mecanismos que nos aseguren la validez y perfecto funcionamiento de las asambleas.

Asimismo, deben quedar marcados, sin que ello llegue a suponer un estricto recetario, las relaciones, prioridades y papeles a desarrollar en las Asambleas Sindicales y las Abiertas (no siendo conveniente establecer las diferenciaciones entre las abiertas convocadas únicamente por nuestro sindicato y aquellas que son unitarias).

Resuelto por la ponencia de Modelo Sindical-Estat. y Organización el papel de la Asamblea Sindical no es objeto que se analice en este apartado de Acción Sindical.

PONÈNCIA 4

L'ACCIÓ SINDICAL I EL MARC AUTONÒMIC

Una de les senyes d'identitat del STEPV, des de la seua constitució, ha estat el seu caràcter nacionalista. Aquest fet no és alié a la tradicional sensibilitat del professorat progressista a l'hora de plantejar la necessitat d'un ensenyament arrelat al medi i de reconèixer que, al País Valencià, qualsevol alternativa d'Escola Pública deu assumir els trets diferencials que ens caracteritzen com a poble. És el que anomenem Escola Pública i Valenciana, malgrat la redundància dels termes, ja que ací mai una Escola serà Pública sense ser Valenciana.

Conseqüentment amb tot l'esmentat, el STEPV fou des del principi el sindicat capdavanter en la lluita per la normalització lingüística, es pronuncià clarament davant les reivindicacions autonòmiques dels valencians i es dotà, abans que cap altra força sindical i que la majoria dels partits polítics, d'una estructura de País que intentava superar les barreres ben consolidades del provincialisme.

Ara, més de sis anys després d'aprovat l'estatut d'autonomia i més de cinc des de que es produí el transpàs de competències a l'Administració autonòmica en matèria d'educació, cal una reflexió que ens puga orientar respecte a com afrontar una acció sindical que ha superat ampliament el marge que tenia abans i que planteja problemes reals de coordinació, quan no interferències entre l'àmbit autonòmic i l'estatal.

Al programa electoral del STEPV es feien una sèrie d'afirmacions que cal debatre i aprofundir, tot i tenint en compte l'oportunitat que tenen després de les mobilitzacions del curs passat.

1. Les competències transferides en matèria d'educació a la Generalitat Valenciana han obert un nou àmbit de negociació i d'acció sindical. Front als intents d'alguns d'infravalorar les possibilitats que aquest fet comporta, nosaltres pensem que «es precís aprofundir l'actual ús que es fa de les competències i ens plantegem com un objectiu sindical de primer ordre el forçar la Conselleria per tal que assumesca la iniciativa en totes aquelles qüestions que siguen possibles i el criticar obertament les còmodes tentacions d'imitar l'Administració Central».

2. Sols una estructura confederal que done una gran autonomia als sindicats que la conformen pot afrontar amb eficàcia tant l'acció sindical a nivell estatal com en l'àmbit autonòmic. Encara més: A partir d'ara cada vegada serà més difícil tenir una estructura estatal sòlida sense una estructura autonòmica sòlida.

3. L'existència d'una sèrie de comunitats autònomes amb competències plenes en matèria d'educació ens ofereix un nou camp de lluita que, en la mesura que divideix l'Administració en dos fronts, la debilita, i en la mesura que la debilita millora la nostra correlació de forces.

A partir dels tres punts anteriors, extrets del programa electoral amb el qual participarem a les darreres eleccions sindicals, calen unes reflexions addicionals.

El fet que la Generalitat Valenciana tinga competències plenes —que no exclussives, ja que aquestes sols les assumeix l'Administració Central— suposa unes possibilitats que, per la mateixa estructura del Real Decret que les regula, no sempre estan ben delimitades. El problema però més greu és el del finançament de les pròpies iniciatives, ja que es primen amb una financiació assegurada aquelles actuacions que són d'aplicació per a tot l'Estat i es condemnen a la inseguretat financera aquelles que són de caràcter específic per a un territori concret, amb la qual cosa es prima la inèrcia, el seguidisme i la no aprofundització en les pròpies competències. Front a aquesta situació cal presionar per tal de trencar els estrictes límits que avui conformen l'anomenat «cost equivalent». I això sols serà possible en la mesura que cada vegada les reivindicacions de les diferents comunitats autònomes siguen menys homologables i ponen en evidència la inoperància del model actual de financiació. No es tracta de fer cap esforç especial: qualsevol que haja llegit els acords signats el curs passat en Euskadi —a banda de la significació dels seus concerts econòmics—, els negociats al País Valencià i els que ja han començat a negociar a Andalusia, s'adonarà que en realitats diferents són impossibles acords coincidents, malgrat que costen el mateix. Aquesta és una batalla que mai no donarà cap administració autonòmica amb la força que cal si no existeixen forces socials que l'espenten.

La nostra estructura confederal UCSTE, com ja hem dit, és la més útil per a afrontar amb eficàcia l'acció sindical en tots els àmbits. Tanmateix, una estructura formal no serveix per a res. L'autonomia dels sindicats que formen una confederació no pot ser sinònim d'anarquia, ni la seua presa de decisions autònomes manca de compromís. Més greu encara seria l'existència d'un aparell central que no assumira que la nostra única acció sindical possible és aquella que és fruit de la confluència de les organitzacions confederades. Ambdós fets es complementen en un autèntic cercle viciós: manca compromís perquè manca participació, i manca participació perquè no es donen les condicions per a adquirir compromisos. Hi ha una altra qüestió cada vegada més indefugible: la necessitat d'integrar en el nostre projecte confederal a les organitzacions avui integrades en els STEC. No és una qüestió quantitativa, malgrat que la suma de les nostres forces ens convertiria en la força més representativa de l'ensenyament; és una autèntica ne-

cessitat per a la consolidació del nostre model sindical.

Quan afirmem que el fet autonòmic ens ofereix un nou camp de lluita ventajós per als treballadors, perquè divideix l'Administració, algú ens pot contestar que a qui divideix és als treballadors. Deixem clar d'entrada que la negociació autonòmica no exclou l'estatal i que ambdós poden donar-se conjuntament o separada, simultàniament o successiva, segons els interessos i els objectius concrets de cada moment. Arribats a aquest punt, cal demanar aclaracions sobre el concepte «dividir als treballadors». ¿Suposa que la unitat dels treballadors de l'ensenyament porta inevitablement a la uniformitat de l'escola? ¿Suposa que és més eficaç caminar cap a l'Escola Pública Valenciana negociant des de Madrid? ¿És intrínsecament roí cada competència pel fet d'estar transferida? ¿No serà millor assumir que tot allò que aprope als treballadors al punt de negociació facilita la participació i el control d'aquesta?

En benefici d'un fals concepte d'unitat dels treballadors, s'ha perseguit llengües, s'ha destrossat cultures i, fins i tot, s'ha creat imperis.

Fa uns mesos, durant les mobilitzacions de l'any passat, vam tindre que lluitar contra els que oposaven negociació autonòmica front a negociació estatal, argumentant precisament que aquesta ens dividia. Alguns sindicats també van utilitzar aquesta postura per tal de justificar la pròpia incapacitat o impossibilitat per a desenvolupar una acció sindical al marge de les directrius dels seus aparells centrals. Al final, però, el que s'ha demostrat és que els acords amb Conselleria han estat el millor acte de solidaritat que podiem realitzar des del País Valencià envers els nostres companys de la resta de l'Estat, perquè els ha donat un punt de referència útil per a encetar la negociació allí on encara no s'ha produït o per a desbloquejar-la allí on ha quedat estancada.

Tot l'esmentat no contradiu la necessitat d'establir, com a base de qualsevol tipus de negociació a l'àmbit que siga, una profunda coordinació entre tots els sindicats confederats, ni tampoc amaga el risc que es corre en una negociació autonòmica d'exterioritzar algunes de les contradiccions internes que es donen al si dels sindicats.
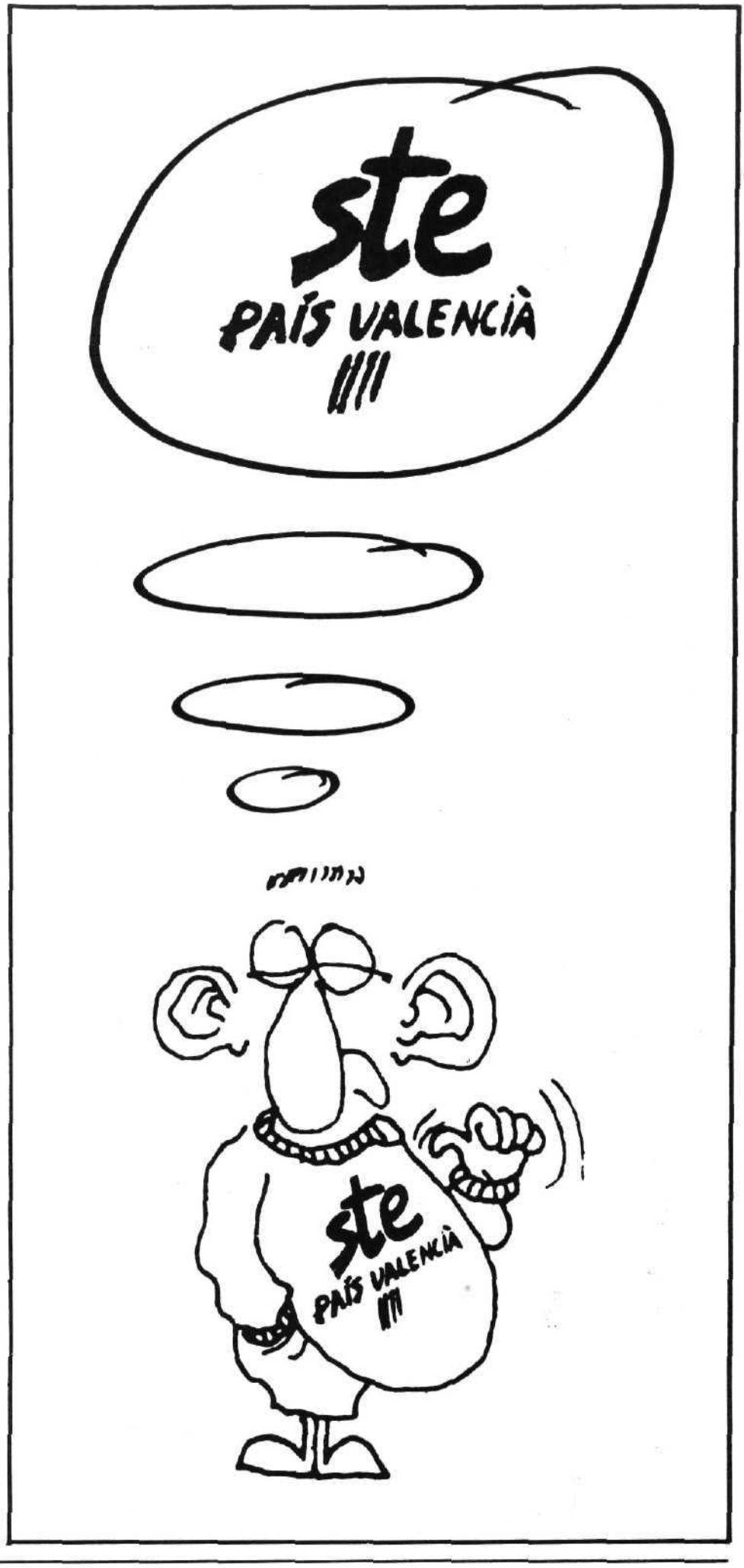
L'adequació del nostre model sindical a la nova situació creada per l'existència de les administracions autonòmiques no necessita, a diferència d'altres organitzacions, cap tipus de canvi en la nostra concepció sindical, però és una invitació a consolidar-nos per la via d'enfortir les nostres senyes d'identitat i la nostra coordinació amb una UCSTE en la que tinguen cabuda tots els sindicats que comparteixen el nostre model sindical.